

Forslag

til

Lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Fremsat den 12. januar 1961 af *indenrigsministeren*.

Kapitel I.

Grundskyld.

§ 1. Af de i en kommune beliggende faste ejendomme, for hvilke der i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget ansættelse af grundværdien, svares til kommunen en afgift, der benævnes kommunal grundskyld.

Stk. 2. Den kommunale grundskyld pålignes de afgiftspligtige ejendomme med en bestemt promille af ejendommens grundværdi efter fradrag for forbedringer, således som disse beløb er fastsat ved de i ovennævnte lovs afsnit I. C. og D. omhandlede ansættelser.

§ 2. I København og på Frederiksberg samt i købstæderne, Marstal handelsplads og de sønderjyske flækker kan grundskyldpromillen ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960/61 gældende grundskyldpromille, heri indbefattet ekstraordinær grundskyldpromille i henhold til lov nr. 377 af 27. december 1958.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen træffer beslutning om promillens størrelse ved to behandlinger med mindst 14 dages mellemrum. Beslutning om ændring af promillen skal være truffet senest den 31. marts for at have virkning for det kommende skatteår.

§ 3. I de i § 34, stk. 3, i lov om købstadkommunernes styrelse som ændret ved lov nr. 181 af 20. maj 1952 nævnte københavnske omegnskommuner samt i andre sogne-

kommuner, der efter den senest offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst én bymæssig bebyggelse med over 3 000 indbyggere, kan kommunalbestyrelsen med amtsrådets samtykke beslutte, at grundskyldpromillen fastsættes af kommunalbestyrelsen som i § 2, stk. 2, anført. Grundskyldpromillen kan ikke fastsættes højere end 35 eller lavere end 12.

Stk. 2. Den i stk. 1 nævnte beslutning træffes af kommunalbestyrelsen ved to behandlinger med mindst 14 dages mellemrum og skal være godkendt af amtsrådet inden den 31. december for at have virkning for det kommende skatteår.

§ 4. I sognekommuner, hvor grundskyldpromillen ikke fastsættes i henhold til § 3, udskrives grundskyld og indkomstskat i et forhold — ligningsforholdet — der på grundlag af en af kommunalbestyrelsen vedtaget indstilling fastsættes af amtsrådet. Amtsrådets beslutning om ændring af ligningsforholdet skal være truffet inden den 31. december for at have virkning for det kommende skatteår.

Stk. 2. Amtsrådets fastsættelse af ligningsforholdet kan af sognerådet inden den 15. januar indbringes for et af indenrigsministeren nedsat ankenævn. Ankenævnets fastsættelse af ligningsforholdet er endeligt.

Stk. 3. Ankenævnet består af en formand og fire medlemmer. Formanden og en stedfortræder for denne udnævnes blandt de under indenrigsministeriet ansatte tjenestemænd. Forinden medlemmerne og stedfor-

trædere for disse udnævnes, skal indenrigsministeren forhandle med bestyrelsen for Amtsrådsforeningen i Danmark, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og foreningen „Bymæssige Kommuner“. Medlemmerne udnævnes for 4 år ad gangen, dog første gang kun for tiden indtil den 1. januar 1963. De nærmere regler for nævnets virksomhed fastsættes af indenrigsministeren. Udgifterne ved nævnets virksomhed afholdes af statskassen.

Stk. 4. Efter at have fået meddelelse om det kommunen i henhold til lov om den amtskommunale beskatning pålignede bidrag til amtskommunen fastsætter kommunalbestyrelsen under iagttagelse af ligningsforholdet den årlige grundskyldpromille. Uanset det fastsatte ligningsforhold kan grundskyldpromillen ikke fastsættes højere end 35 eller lavere end 12. Dersom kommunens indtægt af grundskyld ved en promille på 12 overstiger $\frac{3}{5}$ af det beløb, der i alt skal udskrives som grundskyld og indkomstskat, skal grundskyld dog kun udskrives med $\frac{3}{5}$ af det samlede beløb, uanset at grundskyldpromillen derved bliver lavere end 12.

§ 5. I amtskommunerne fastsætter amtsrådet i forbindelse med den endelige vedtagelse af det årlige overslag og under iagttagelse af bestemmelserne i lov om den amtskommunale beskatning den promille, hvormed den amtskommunale grundskyld skal opkræves. Den amtskommunale grundskyldpromille kan ikke overstige 14.

§ 6. Til regulering af den amtskommunale grundskyld, der påhviler landbrugsejendomme, yder statskassen amtskommunerne et årligt tilskud, der andrager 1,2 mill. kr. for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteår nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Tilskudet kan dog ikke overstige 54 mill. kr.

Stk. 2. Til landbrugsejendomme henregnes i denne henseende enhver selvstændigt vurderet ejendom, der den 31. december forud for skatteåret helt eller delvis var noteret som landbrugsejendom i henhold til lovgivningen om landbrugsejendomme, samt enhver præstegård, der på samme tidspunkt

helt eller delvis var underkastet opretholdelsespligt som selvstændigt landbrug i henhold til § 65, stk. 3, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkenes lønningsvæsen m. v.

Stk. 3. Tilskudet fordeles i forhold til den grundskyld, der i de enkelte amtskommuner ville påhvile de i stk. 2 nævnte landbrugsejendomme, såfremt der som grundskyld for de pågældende skatteår skulle udskrives et beløb svarende til gennemsnittet af vedkommende amtskommunes udskrivning af grundskyld i de 3 nærmest forudgående skatteår. I denne beregning indgår de udskrivningsbeløb, der er fastsat ved den endelige vedtagelse af overslagene for de pågældende regnskabsår, idet der bortses fra eventuelt ydet tilskud til nedsættelse af grundskyld. Dersom det således beregnede tilskud for nogen amtskommune udgør mere end det beløb, der med den i henhold til § 5 fastsatte promille skulle have været svaret som amtskommunal grundskyld af landbrugsejendommene i amtskommunen, nedsættes tilskudet med det overskydende beløb, uanset at det samlede tilskud derved bliver mindre end fastsat i stk. 1.

Stk. 4. Landbrugets forrentningsprocent beregnes for hvert kalenderår af det statistiske departement under anvendelse af de af Det landøkonomiske Driftsbureau efter den hidtil benyttede fremgangsmåde for de regnskabsførende brug foretagne regnskabsopgørelser for det sidst forløbne regnskabsår, henført til kalenderåret under hensyntagen til prisforholdene i dette.

Stk. 5. Tilskudet udbetales ved indenrigsministerens foranstaltning til amtskommunerne med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

Stk. 6. Indenrigsministeren afgør med endelig virkning de tvivlsspørgsmål, der måtte opstå ved anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-5.

§ 7. Fritaget for kommunal grundskyld er:

- a) De staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende.
- b) Andre staten, kommunerne eller statens åndssvageforsorg tilhørende ejendomme med

undtagelse af ejendomme, der af ejeren anvendes erhvervsmæssigt til landbrug, havebrug, skovdrift eller udleje, eller som henligger ubenyttede. For de Statsanstalten for Livsforsikring tilhørende ejendomme gælder fritagelsen kun i det omfang, ejendommene anvendes til Statsanstaltens egen virksomhed. Såfremt kun en del af en ejendom opfylder betingelserne for fritagelse for kommunal grundskyld, omfatter fritagelsen alene den del af grundværdien, der falder på denne del.

c) De af fritagelsesbestemmelsen i § 49, stk. 1, litra g, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme omfattede gesandtskabs- og konsulatsejendomme.

d) De i § 7 i lov nr. 141 af 31. marts 1960 om Københavns Frihavn omhandlede grunde.

Stk. 2. De Danmarks Nationalbank ved § 21 i lov nr. 116 af 7. april 1936 tilståede skattebegünstigelser berøres ikke af denne lov.

Stk. 3. Er der inden denne lovs ikrafttræden i medfør af bestemmelsen i § 16, stk. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter meddelt fritagelse for kommunal grundskyld af udtørrede ferskvandsarealer, kan indenrigsministeren forlænge denne fritagelse inden for det i nævnte bestemmelse angivne tidsrum.

Stk. 4. Er der inden denne lovs ikrafttræden ved kgl. bevilling til inddæmning og udtørring af dele af havet indrømmet bevillingshaverne skattefrihed i et begrænset åremål, skal den ved bestemmelsen i § 16, stk. 4, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter hjemlede frihed for kommunal grundskyld af det inddæmmede og udtørrede areal også — inden for det pågældende åremål — omfatte grundskyld i henhold til nærværende lov.

Stk. 5. Skattelempelser med hensyn til kommunal grundskyld, som måtte være indrømmet i medfør af lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, jfr. § 100 i lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri, omfatter også kommunal grundskyld i henhold til nærværende lov, men kun indtil udløbet af det tidsrum, for hvilket lempelserne er tilstået i henhold til den nævnte lovgivning.

§ 8. Kommunalbestyrelsen kan, i det omfang de pågældende ejendomme er fritaget for grundskyld til staten, meddele hel eller delvis fritagelse for at svare kommunal grundskyld af de i § 49, stk. 1, litra c-f, samt § 50, stk. 1 og 3, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme omhandlede ejendomme.

§ 9. I tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen af samfundsmæssige hensyn finder det ønskeligt, at private grunde ikke bebygges, eller at en vis bebyggelse bevares, er kommunalbestyrelsen berettiget til — dog kun for én vurderingsperiode ad gangen — at tilstå ejeren hel eller delvis fritagelse for erlæggelse af den ejendommen påhvilende kommunale grundskyld. Betingelsen for sådan fritagelse er dog, at ejeren over for kommunalbestyrelsen forpligter sig til ikke uden dennes samtykke at foretage forandringer i grundens udnyttelse.

Stk. 2. Foretager ejeren — uden indhentet tilladelse fra kommunalbestyrelsen — bygningsforanstaltninger på grunden, som af kommunalbestyrelsen skønnes at stride imod de for fritagelsen fastsatte vilkår, bestemmer kommunalbestyrelsen, hvorvidt og da i hvilket omfang samt fra hvilket tidspunkt den givne fritagelse skal anses for bortfaldet.

Kapitel II.

Ejendomsskyld.

A. Københavns og Frederiksberg kommuner samt købstadkommunerne m. fl.

§ 10. Af de i København og på Frederiksberg samt i købstæderne, Marstal handelsplads og de sønderjyske flækker beliggende ejendomme svares ejendomsskyld til kommunen af ejendommens fikseringsværdi jfr. § 11, med den for skatteåret 1956-57 gældende ejendomsskyldpromille, heri indbefattet tillægsejendomsskyldpromille i henhold til lov nr. 166 af 24. maj 1955, samt med den for skatteåret 1960-61 i kommunen gældende ekstraordinære ejendomsskyldpromille. Er fikseringsværdien for en ejendom under 7 150 kr., svares der dog ikke ejendomsskyld af ejendommen.

Stk. 2. Efter den almindelige vurdering, der i henhold til lov om vurdering og beskat-

ning til staten af faste ejendomme skal finde sted i 1964, og efter hver senere almindelig vurdering nedsættes ejendomsskyldpromillen med $\frac{1}{7}$ af den i henhold til stk. 1 gældende promille.

§ 11. Fikseringsværdien for en ejendom er det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld og ekstraordinære ejendomsskyld for skatteåret 1960-61 er beregnet, jfr. lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 357 af 27. december 1958, jfr. dog stk. 2-4.

Stk. 2. Såfremt ejendommen i skatteåret 1960-61 har været helt eller delvis fritaget for fikseret kommunal ejendomsskyld og ekstraordinær ejendomsskyld, udgør fikseringsværdien det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld og ekstraordinære ejendomsskyld ville have været beregnet for skatteåret 1960-61, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for fikseret kommunal ejendomsskyld og ekstraordinær ejendomsskyld.

Stk. 3. Dersom den ansættelse, der er lagt til grund for fikseringsværdien (den for skatteåret 1956-57 gældende ansættelse), er ændret eller ændres som følge af klage eller revision, reguleres fikseringsværdien tilsvarende.

Stk. 4. Hvor der i medfør af bestemmelserne i §§ 75-78 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget eller foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, foretages en tilsvarende regulering af fikseringsværdien. Reguleringen af fikseringsværdien har virkning fra samme tidspunkt som reguleringen af den fikserede ejendomsskyld til staten.

B. Sognekommunerne.

§ 12. Af de i sognekommunerne beliggende ejendomme svares ejendomsskyld til kommunen af ejendommens fikseringsværdi, jfr. § 13, med den for skatteåret 1960-61 gældende ejendomsskyldpromille.

Stk. 2. Efter den almindelige vurdering, der i henhold til lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme skal finde sted i 1964, og efter hver senere almindelig vurdering nedsættes ejendomsskyldpromil-

len med $\frac{1}{7}$ af den for skatteåret 1960-61 gældende promille.

§ 13. I sognekommunerne er fikseringsværdien for en ejendom det beløb, hvoraf sognekommunal ejendomsskyld for skatteåret 1960-61 er beregnet, jfr. dog stk. 2-4 og §§ 14 og 15.

Stk. 2. Såfremt ejendommen for skatteåret 1960-61 har været helt eller delvis fritaget for sognekommunal ejendomsskyld, udgør fikseringsværdien det beløb, hvoraf sognekommunal ejendomsskyld ville have været beregnet for skatteåret 1960-61, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for sognekommunal ejendomsskyld.

Stk. 3. Hvor den ansættelse, der er lagt til grund ved beregningen af ejendomsskyld for skatteåret 1960-61, ændres som følge af klage eller revision, reguleres fikseringsværdien tilsvarende.

Stk. 4. Dersom det af sognerådet i henhold til § 3, stk. 1, i lov nr. 188 af 20. maj 1933, jfr. § 9, stk. 1, i lov nr. 31 af 15. februar 1957, for perioden 1. april 1959—31. marts 1963 fastsatte fradrag er mindre end det beløb, fradraget højst kunne udgøre, kan sognerådet nedsætte fikseringsværdien for alle ejendomme med et beløb, der højst kan udgøre forskellen mellem de nævnte fradragsbeløb.

§ 14. Såfremt forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 13 danner grundlag for fikseringsværdien, bliver mindre end 5 pct. af grundværdien, nedsættes fikseringsværdien til 0.

Stk. 2. Hvor forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 13 danner grundlag for fikseringsværdien, udviser en nedgang fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, og nedgangen i det væsentlige skyldes, at ejendommens areal er formindsket, eller at arealet er steget i værdi, skal fikseringsværdien nedsættes med samme beløb.

Stk. 3. Hvor forskelsværdien for en ejendom i øvrigt ved en senere vurdering end den, der ifølge § 13 danner grundlag for fikseringsværdien, af særlige grunde, jfr. § 77, 2. punktum, i lov om vurdering og

beskatning til staten af faste ejendomme, er gået ned i forhold til forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at nedgangen må anses for at være af forbigående karakter, og uden at forskelsværdien er kommet ned under 5 pct. af grundværdien, kan sognerådet efter derom indgivet andragende nedsætte fikseringsværdien tilsvarende.

§ 15. Såfremt der fra en ejendom udskilles et areal, og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, skal vurderingsrådet, når udstykningsvurderingen finder sted, ved denne foretage en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af den tidligere samlede ejendom, og fikseringsværdien for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold. Den nævnte særskilte ansættelse kan såvel af vedkommende skattepligtige som af kommunalbestyrelsen påklages efter bestemmelserne i afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Stk. 2. Såfremt en bygning, der ved den vurdering, der ligger til grund for fikseringsværdien, er vurderet sammen med anden bebyggelse, senere bliver selvstændigt vurderet, kan ejeren, såfremt bygningen helt eller delvis anvendes til beboelse, fremsætte begæring om, at den fikseringsværdi, der i henhold til den i medfør af stk. 1 foretagne fordeling er overført til lodden, nedsættes til det beløb, som fikseringsværdien ville have andraget, såfremt lodden havde været selvstændigt vurderet ved den omhandlede vurdering.

Stk. 3. Begæring i henhold til stk. 2 skal fremsættes over for kommunalbestyrelsen inden udløbet af året 1962.

Stk. 4. Nedsættelsen af fikseringsværdien får virkning fra det skatteår, fra hvilket ansættelserne ved den selvstændige vurdering lægges til grund.

C. Amtskommunerne.

§ 16. Af de i amtskommunerne beliggende ejendomme svares ejendomsskyld til amtskommunen af ejendommens fikseringsværdi, jfr. § 17, med den for skatte-

året 1960-61 gældende ejendomsskyldpromille.

Stk. 2. Efter den almindelige vurdering, der i henhold til lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme skal finde sted i 1964, og efter hver senere almindelig vurdering nedsættes ejendomsskyldpromillen med $\frac{1}{7}$ af den for skatteåret 1960-61 gældende promille.

§ 17. I amtskommunerne er fikseringsværdien for en ejendom det beløb, hvoraf amtskommunal ejendomsskyld for skatteåret 1960-61 er beregnet, jfr. dog stk. 2-4 og §§ 18 og 19.

Stk. 2. Såfremt ejendommen i skatteåret 1960-61 har været helt eller delvis fritaget for amtskommunal ejendomsskyld, udgør fikseringsværdien det beløb, hvoraf amtskommunal ejendomsskyld ville have været beregnet for skatteåret 1960-61, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for amtskommunal ejendomsskyld.

Stk. 3. Hvor den ansættelse, der er lagt til grund ved beregningen af ejendomsskyld for skatteåret 1960-61, ændres som følge af klage eller revision, reguleres fikseringsværdien tilsvarende.

Stk. 4. Dersom det af amtsrådet i henhold til § 3, stk. 2, i lov nr. 188 af 20. maj 1933, jfr. § 9, stk. 2, i lov nr. 31 af 15. februar 1957, for perioden 1. april 1959—31. marts 1963 fastsatte fradrag er mindre end 25 000 kr., kan amtsrådet nedsætte fikseringsværdien for alle ejendomme med et beløb, der højst kan udgøre forskellen mellem 25 000 kr. og det fastsatte fradrag.

§ 18. Såfremt forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 17 danner grundlag for fikseringsværdien, bliver mindre end grundværdien, nedsættes fikseringsværdien til 0.

Stk. 2. Hvor forskelsværdien for en ejendom ved en senere vurdering end den, der ifølge § 17 danner grundlag for fikseringsværdien, udviser en nedgang fra forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at forskelsværdien er blevet mindre end grundværdien, og nedgangen i det væsentlige skyldes, at ejendommens areal er formindsket, eller at arealet er ste-

get i værdi, skal fikseringsværdien nedsættes med samme beløb.

Stk. 3. Hvor forskelsværdien for en ejendom i øvrigt ved en senere vurdering end den, der ifølge § 17 danner grundlag for fikseringsværdien, af særlige grunde, jfr. § 77, 2. punktum, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, er gået ned i forhold til forskelsværdien ved ejendommens sidst forudgående vurdering, uden at nedgangen må anses for at være af forbigående karakter, og uden at forskelsværdien er blevet mindre end grundværdien, kan amtsrådet efter derom indgivet andragende nedsætte fikseringsværdien tilsvarende.

§ 19. Såfremt der fra en ejendom udskilles et areal, og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, skal vurderingsrådet, når udstykningsvurderingen finder sted, ved denne foretage en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af den tidligere samlede ejendom, og fikseringsværdien for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold. Den nævnte særskilte ansættelse kan såvel af vedkommende skattepligtige som af kommunalbestyrelsen påklages efter bestemmelserne i afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Stk. 2. Såfremt en bygning, der ved den vurdering, der ligger til grund for fikseringsværdien, er vurderet sammen med anden bebyggelse, senere bliver selvstændigt vurderet, kan ejeren, såfremt bygningen helt eller delvis anvendes til beboelse, fremsætte begæring om, at den fikseringsværdi, der i henhold til den i medfør af stk. 1 foretagne fordeling er overført til lodden, nedsættes til det beløb, som fikseringsværdien ville have andraget, såfremt lodden havde været selvstændigt vurderet ved den omhandlede vurdering.

Stk. 3. Begæring i henhold til stk. 2 skal fremsættes over for amtsrådet inden udløbet af året 1962.

Stk. 4. Nedsættelsen af fikseringsværdien får virkning fra det skatteår, fra hvilket ansættelserne ved den selvstændige vurdering lægges til grund.

D. Fritagelse for ejendomsskyld.

§ 20. Såfremt en ejendom i sin helhed eller samtlige de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have i medfør af bestemmelserne i §§ 7-9 er fritaget for kommunal grundskyld, er ejendommen tillige fritaget for kommunal ejendomsskyld. Såfremt de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have er delvis fritaget for kommunal grundskyld i medfør af bestemmelserne i §§ 7-9, indtræder fritagelse for kommunal ejendomsskyld i det omfang, hvori bygningernes grund, gårdsplads og have er fritaget for kommunal grundskyld.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 7-9 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår fritagelse for kommunal ejendomsskyld for ejendomme, der er vurderet som bygning på fremmed grund.

§ 21. I tilfælde, hvor en bygning ved deklaration fra ejeren er underkastet bestemmelserne i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning, kan indenrigsministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for så stor en del af den kommunale ejendomsskyld, som forholdsmæssigt falder på den fredede bygning.

Stk. 2. En ejendom, hvortil der hører frugtplantage på 2 000 m² eller derover, og som i skatteåret 1960-61 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til § 2 i lov nr. 189 af 11. juni 1954, jfr. § 5, stk. 2, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 169 af 7. juni 1958, er i tilsvarende omfang fritaget for kommunal ejendomsskyld efter denne lov.

Stk. 3. En ejendom, der i skatteåret 1960-61 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld, herunder ekstraordinær ejendomsskyld, i henhold til lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, jfr. § 1, stk. 2, i lov nr. 166 af 24. maj 1955, § 5, stk. 3, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 og § 5 i lov nr. 357 af 27. december 1958, er — sålænge denne skattefritagelse er gældende — i tilsvarende omfang fritaget for kommunal ejendomsskyld efter denne lov.

Stk. 4. Den ved bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter, jfr. § 5, stk. 4, i lov nr. 31 af 15. februar 1957, hjemlede

tidsbegrænsede frihed for kommunal ejendomsskyld af hede- og klitplantager skal også — inden for det pågældende åremål — omfatte den kommunale ejendomsskyld efter denne lov.

Kapitel III.

Ejendomme beliggende i flere kommuner.

§ 22. Når en i flere kommuner beliggende ejendom under ét er vurderet til grundskyld til staten, foretages der, jfr. § 33, stk. 2, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, af vedkommende vurderingsråd ved vurderingerne en fastsættelse af, hvor stor en del af grundværdien for den pågældende ejendom og eventuelle fradrag for forbedringer der må henføres til hver af kommunerne. Ved anvendelsen af bestemmelserne i §§ 75-77 i samme lov og §§ 14 og 18 i nærværende lov må der ved afgørelsen af, om forskelsværdien ved en ejendoms ansættelse bliver mindre end henholdsvis 5 pct. af grundværdien eller hele grundværdien, alene henses til ejendommen som helhed og ikke til de i de enkelte kommuner beliggende dele af ejendommen. Såfremt ejendommen er delvis fritaget for grundskyld eller ejendomsskyld til kommunen, skal vurderingsrådet, jfr. § 33, stk. 4, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, efter begæring af enhver af kommunerne fastsætte, hvorledes den ikke fritagne del af grundværdien (med eventuelt fradrag for forbedringer) eller af ejendomsværdien fordeler sig på kommunerne.

Stk. 2. De af vurderingsrådene i henhold til stk. 1 truffne afgørelser kan såvel af vedkommende skattepligtige som af de interesserede kommunalbestyrelser indankes for vedkommende skyldråd og for landsskatte retten i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Kapitel IV.

Dækningsafgift m. v.

§ 23. Det kan i en af vedkommende kommunalbestyrelse affattet, af indenrigsministeren godkendt vedtægt bestemmes, at der af offentlige ejendomme, af hvilke der ikke

svares kommunal grundskyld og ejendomsskyld, som bidrag til kommunens udgifter til gaders og vejes vedligeholdelse, renholdelse, belysning m. v., skal svares en særlig dækningsafgift af grundværdien og af fikseringsværdien.

§ 24. Uanset bestemmelserne i denne lov kan kommunalbestyrelsen i kommuner, hvor vandforsyning og bortførsel af dagrenovation sker ved kommunens foranstaltning, herfor opkræve en afgift, der helt eller delvis beregnes på grundlag af de ved vurderingerne i henhold til lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme ansatte værdier.

Kapitel V.

Skatternes forfaldstid og erlæggelse m. v.

§ 25. Skatteåret løber fra 1. april til 31. marts.

Stk. 2. De i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme foretagne vurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det skatteår, for hvilket vurderingerne efter bestemmelserne i den nævnte lovs § 82, stk. 2-4, første gang vil være at lægge til grund ved beregning af skatten til staten.

§ 26. Grundskyld og ejendomsskyld samt dækningsafgift opkræves i to eller flere lige store rater efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse med forfaldstid den 1. i de måneder, som kommunalbestyrelsen bestemmer.

Stk. 2. Sker betaling ikke inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist efter forfaldsdagen, er kommunalbestyrelsen berettiget til at fordrø skattebeløbet forrentet fra forfaldsdagen med $\frac{1}{2}$ pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker.

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter tilligemed påløbne renter bliver, såfremt de ikke er betalt inden den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, at søge inddrevet ved udpantning.

§ 27. For de amtskommunale ejendoms-skatter, der opkræves sammen med ejendomsskatterne til staten, kommer bestemmelserne i § 26 ikke til anvendelse.

§ 28. Samtlige skatte- og afgiftsbeløb med påløbne renter hæfter på den pågældende ejendom i dens helhed med den for kommunale skatter og afgifter hjemlede pante- og fortrinsret og svares af den, der er ejer af ejendommen ifølge erhvervelsesdokument, tinglyst som adkomst, eller af brugeren, såfremt denne ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af ejendommen.

Stk. 2. Påklage af en sket ansættelse fritager ikke for pligt til betaling til forfaldstid.

Stk. 3. Ændres en ansættelse ifølge klage eller revision, bliver eventuel berigtigelse at foretage senest ved førstkommende opkrævning.

Stk. 4. Hvor ændring af ansættelsen eller af skatteberegningen medfører godtgørelse af erlagt skat, har den skattepligtige krav på renter, 5 pct. p. a., af det skattebeløb, der tilbagebetales, for tiden fra datoen for indbetalingen til datoen for tilbagebetalingen. Sker godtgørelse i form af afkortning i det skattebeløb, der skal erlægges ved førstkommende opkrævning, beregnes renterne for tiden til sidste rettidige betalingsdag ved denne opkrævning.

§ 29. Udover, hvad bestemmelserne i denne lov hjemler, kan kommunal grundskyld og ejendomsskyld hverken eftergives eller på anden måde lempes.

Kapitel VI.

Særlige bestemmelser.

§ 30. Med hensyn til beskatning til amtskommunen betragtes Marstal handelsplads som hidtil som sognekommune.

§ 31. Uanset [bestemmelsen i § 10, stk. 1, 1. punktum, opkræves ejendomsskyld i Skjern købstadkommune med 23 promille af fikseringsværdien; promillen nedsættes i overensstemmelse med bestemmelsen i § 10, stk. 2.

Stk. 2. Den i § 11, stk. 3, nævnte ansættelse, der er lagt til grund for fikseringsværdien, er i Skjern købstadkommune den for skatteåret 1957-58 gældende ansættelse.

Stk. 3. I Skjern købstadkommune foretages de i § 11, stk. 4, nævnte reguleringer for så vidt angår ejendomme, for hvilke der

ikke er fikseret ejendomsskyld til staten, efter tilsvarende retningslinjer som for andre ejendomme.

Kapitel VII.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser m. v.

§ 32. Denne lov har virkning fra og med skatteåret 1961-62.

Stk. 2. De i København og på Frederiksberg samt i købstæderne, Marstal handelsplads og de sønderjyske flækker for perioden 1. april 1959—31. marts 1963 fastsatte grundskyldpromiller, heri indbefattet ekstraordinær grundskyldpromille i henhold til lov nr. 357 af 27. december 1958, gælder — medmindre andet bestemmes af kommunalbestyrelsen — indtil videre.

Stk. 3. Uanset bestemmelserne i § 3, stk. 2 og 3, skal de heri nævnte beslutninger, for så vidt de skal have virkning fra og med skatteåret 1961-62, kunne træffes ved behandling i ét kommunalbestyrelsesmøde, ligesom fristen for amtsrådets godkendelse af beslutning om anvendelse af den i paragraffen nævnte fremgangsmåde udskydes til den 31. marts 1961, såfremt beslutningen skal have virkning fra og med skatteåret 1961-62.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 4, stk. 1, 2. punktum, kan amtsrådet, såfremt det følger en af kommunalbestyrelsen enstemmigt eller med et flertal af kommunalbestyrelsens medlemmer vedtaget indstilling, indtil den 31. marts 1961 fastsætte nyt ligningsforhold med virkning fra og med skatteåret 1961-62. Dersom der ikke fastsættes nyt ligningsforhold for skatteåret 1961-62, fordeles for dette skatteår udskrivningen af det beløb, der — efter fradrag af ejendomsskyld, opkrævet i henhold til §§ 12-15 — i alt skal udskrives som grundskyld og indkomstskat, på de to beskatningsgrundlag i samme forhold som i skatteåret 1960-61. Ved denne fordeling vil dog tillige de i § 4, stk. 4, 2. og 3. punktum, jfr. § 33, fastsatte grænser for grundskyldpromillen være at iagttage.

§ 33. I sognekommuner, hvor grundskyldpromillen for skatteåret 1960-61 er 45 eller derover, skal promillen for skatteåret 1961-

F. t. l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

62 fastsættes mindst 10 promille lavere. For de følgende skatteår skal grundskyldpromillen nedsættes med mindst 2 promille årligt, indtil promillen er højst 35.

§ 34. Ved fordelingen af et eventuelt tilskud i henhold til lovens § 6 for skatteårene 1962-63 og 1963-64 indgår udskrivningen af grundskyld i skatteårene 1959-60 og 1960-61 kun med halv vægt i gennemsnitsberegningen.

§ 35. Samtidig med, at de i denne lov indeholdte bestemmelser kommer til anvendelse, ophæves:

1. De endnu gældende bestemmelser i lov af 6. juli 1867 om landkommuners styrelse.

2. § 26 i lov nr. 85 af 15. maj 1903 om ændringer i den kommunale beskatning.

3. De endnu gældende bestemmelser i lov nr. 83 af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter.

4. Lov nr. 188 af 20. maj 1933, således som denne lov er ændret ved § 25 i lov nr. 100 af 14. april 1937, lov nr. 361 af 22. december 1954, lov nr. 31 af 15. februar 1957, lov nr. 85 af 31. marts 1958, lov nr. 358 af 27. december 1958 og lov nr. 277 af 7. juli 1960.

5. Lov nr. 189 af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager, således som denne lov er ændret ved § 5, stk. 2, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 169 af 7. juni 1958.

6. Lov nr. 31 af 15. februar 1957 om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter (fikseringsloven).

7. § 3 i lov nr. 303 af 21. december 1957 om Skjerns oprettelse til købstad.

8. Lov nr. 357 af 27. december 1958 om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen.

Stk. 2. Endvidere ophæves de i henhold til § 23 i loven af 31. marts 1926 og § 23 i loven af 20. maj 1933 stadfæstede vedtægter for opkrævning af dækningsafgift i Københavns og Frederiksberg kommuner samt i købstadkommunerne og de sønderjyske flækker.

§ 36. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende gennemførelsen af nærværende lov.

§ 37. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende forslag og det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning tager sigte på ved en omlægning af den kommunale beskatning i amtskommunerne og sognekommunerne (herunder Gentofte kommune og de øvrige københavnske omegnskommuner) at tilvejebringe større ensartethed i den kommunale ejendomsbeskatning. Den foreslåede omlægning går i store træk ud på

at begrænse amtskommunernes adgang til at udskrive ejendomsskatter,

at give amtskommunerne adgang til at udskrive på sognekommunerne,

at fastsætte visse grænser, inden for hvilke den sognekommunale grundskyldpromille kan fastsættes, og

at fiksere ejendomsskylden i amts- og sognekommunerne.

Ved forslaget er der endvidere tilstræbt en ajourføring af de gældende regler i øvrigt, bl. a. således at disse i størst mulig udstrækning bringes i over-

ensstemmelse med de gældende regler for ejendomsbeskatningen til staten. Endelig er den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld i bykommunerne foreslået sammenlagt med den ordinære grundskyld og ejendomsskyld i disse kommuner.

Forinden der nærmere redegøres for forslagernes indhold og virkninger, skal der gives en kort oversigt over de gældende regler om opkrævning af grundskyld og ejendomsskyld til kommunerne.

I. De gældende regler om kommunale ejendomsskatter.

De gældende regler vedrørende kommunale ejendomsskatter findes i lov nr. 188 af 20. maj 1933, således som denne lov er ændret ved § 25 i lov nr. 100 af 14. april 1937, lov nr. 361 af 22. december 1954, lov nr. 31 af 15. februar 1957, lov nr. 85 af 31. marts 1958 og lov nr. 358 af 27. december 1958. Den således ændrede lov er optrykt som bilag 2 til indenrigsministeriets cirkulære af 10. januar

1959 om ekstraordinær grundskyld og ejendoms-skyld til kommunen m. v. Som bilag I til det nævnte cirkulære er endvidere optrykt lov nr. 357 af 27. december 1958 om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen. Loven af 20. maj 1933 er endvidere med virkning fra og med skatteåret 1961-62 ændret ved lov nr. 277 af 7. juli 1960.

A. København, Frederiksberg og købstæderne.

1. Grundskylden.

I København, Frederiksberg, købstæderne, de sønderjyske flækker og Marstal opkræves grundskylden med en fast promille, hvis størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen.

København og Frederiksberg var i mange år bundet til højst at udskrive grundskyld med henholdsvis 7,5 og 8,4 promille. Dette „loft“ blev imidlertid ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954, og kommunerne forhøjede med virkning for 4-årsperioden 1. april 1955-31. marts 1959 grundskyldpromillerne til henholdsvis 11,0 og 12,0. Med virkning fra og med skatteåret 1959-60 blev det ved lov nr. 358 af 27. december 1958 fastsat, at de ordinære grundskyldpromiller i de to kommuner ikke for den kommende 4-års periode (1. april 1959-31. marts 1963) og senere 4-års perioder måtte fastsættes lavere end de nævnte to promiller, og samtidig blev det ved lov nr. 357 af 27. december 1958 som et led i den forhøjelse af huslejerne, der skete ved lejeloven af samme dato, pålagt København og Frederiksberg på linje med de øvrige bykommuner at opkræve en ekstraordinær grundskyld med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i de følgende skatteår. Den samlede kommunale grundskyldpromille udgør således nu i København 25,0 og på Frederiksberg 26,0.

For købstædernes, de sønderjyske flækker og Marstals vedkommende var der til og med skatteåret 1958-59 fastsat visse grænser for grundskyldpromillens højde, idet de samlede ejendomsskatter ikke måtte overstige en bestemt andel af den gennemsnitlige samlede udskrivning i de senest forudgående år. Dertil kom, at grundskyldpromillen, der i disse kommuner — ligesom i København og på Frederiksberg — fastsættes for 4 år ad gangen, ikke måtte stige med mere end 1 promille fra 4-års periode til 4-års periode. Disse begrænsninger havde imidlertid ikke praktisk betydning, idet købstæderne i en lang årrække holdt nogenlunde uforandrede grundskyldpromiller på et lavt niveau. Fra og med skatteåret 1956-57 blev det ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 som et led i den for-

højelse af huslejerne, der fandt sted ved lejeloven af 1955 pålagt købstadkommunerne og de sønderjyske flækker — men ikke København og Frederiksberg samt Marstal — at opkræve en tillægsgrundskyld med 6 promille, dog højst forskellen mellem 12 promille og kommunens almindelige grundskyldpromille. Der skete herved en udligning af de samlede grundskyldpromiller i købstæderne og flækkerne, således at disse promiller i næsten alle købstæder og flækker udgjorde mellem 10,0 og 12,0, d. v. s. at de var af samme størrelsesorden som promillerne i København og på Frederiksberg. Ved lov nr. 358 af 27. december 1958 blev tillægsgrundskyldpromillerne fra og med skatteåret 1959-60 optaget i de ordinære grundskyldpromiller. Det blev samtidig bestemt, at grundskyldpromillerne i købstæderne, flækkerne og Marstal ikke fremtidig kunne sættes lavere end de for skatteåret 1958-59 gældende promiller (d. v. s. næsten alle steder 10-12 promille). Som et led i den forhøjelse af huslejerne, der skete ved lejeloven af 1958, blev det ved lov nr. 357 af 27. december 1958 endvidere pålagt købstæderne og flækkerne (men ikke Marstal) på linje med København og Frederiksberg at opkræve en ekstraordinær grundskyld med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i de følgende skatteår. Den samlede kommunale grundskyldpromille udgør således nu i næsten alle købstæder mellem 24,0 og 26,0.

2. Ejendomsskylden.

Ejendomsskylden i *København, Frederiksberg, købstæderne* og de sønderjyske flækker og Marstal blev til og med skatteåret 1956-57 opkrævet med $\frac{3}{4}$ af den af kommunalbestyrelsen fastsatte grundskyldpromille. Ejendomsskylden blev beregnet af ejendommens forskelsværdi (ejendomsværdi ÷ grundværdi) efter fradrag af et af kommunalbestyrelsen fastsat beløb på mindst 12 000 kr. og højst 21 000 kr. pr. ejendom og et fradrag pr. lejlighed udover én på 2 000 kr. I København, Frederiksberg og over halvdelen af købstæderne (herunder alle købstæder med over 20 000 indbyggere og næsten alle med over 10 000 indbyggere) var det faste fradrag pr. ejendom fastsat til maksimum, d. v. s. 21 000 kr.

Herudover blev der fra 1. april 1956 i *købstæderne og flækkerne* opkrævet en tillægsejendomsskyld svarende til den ovenfor nævnte tillægsgrundskyld. Promillen for tillægsejendomsskylden udgjorde $\frac{3}{4}$ af promillen for tillægsgrundskylden, og tillægsejendomsskylden blev pålignet alle ejendomme, der ikke var fritaget for ordinær ejendomsskyld. Men tillægsejendomsskylden omfattede tillige en del af de

ejendomme, der var fritaget for ejendomsskyld i henhold til boligstøttelovgivningen, idet alle ejendomme, hvis skattefritagelse i henhold til boligstøttelovgivningen regnes fra et tidspunkt, der lå før 1. april 1947 (d. v. s. alle ejendomme fuldført før 1. oktober 1945), blev pålignet fuld tillægsejendomsskyld, og alle ejendomme, hvis skattefritagelse i medfør af boligstøttelovgivningen regnes fra et tidspunkt mellem 1. april 1947 og 31. marts 1950 (d. v. s. ejendomme fuldført mellem 1. oktober 1945 og 1. oktober 1948), blev pålignet tillægsejendomsskyld med $\frac{2}{3}$ af tillægspromillen. Ejendomme, hvis skattefritagelse i henhold til boligstøttelovgivningen regnes fra 1. april 1950 eller senere (d. v. s. ejendomme fuldført efter 1. oktober 1948), blev også fritaget for tillægsejendomsskyld. Endvidere gjaldt en særlig fritagelsesregel for meget gamle billige lejligheder i de største købstæder.

Ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 blev den kommunale ejendomsskyld i *København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal* fikseret til de beløb, der blev opkrævet i ejendomsskyld (herunder tillægsejendomsskyld) i skatteåret 1956-57, på samme måde som der ved lov nr. 30 af samme dato skete en fiksering af statsejendomsskylden i hele landet. Det blev samtidig fastsat, at der fra og med skatteåret 1957-58 ikke måtte pålignes ny ejendomsskyld i disse kommuner. Dette indebærer for det første, at alle nye ejendomme (herunder nye til- og ombygninger til ældre ejendomme) — d. v. s. bygninger opført efter 1. oktober 1955 — overhovedet ikke skulle betale ejendomsskyld, men kun grundskyld. For det andet betød fikseringen, at de ældre ejendomme (d. v. s. ejendomme opført før 1. oktober 1955) kom til at svare ejendomsskyld med et fast beløb — kaldet „fikseret kommunal ejendomsskyld“ — hvis størrelse var påvirket af den stigning i ejendomsværdierne, der fandt sted ved den almindelige vurdering pr. 1. september 1956, og eventuelle senere stigninger i ejendomsværdierne. Derimod blev der givet regler om nedsættelse af den fikserede kommunale ejendomsskyld i særlige tilfælde, hvor en ejendoms forskelsværdi blev forringet f. eks. som følge af nedrivning eller stigning i grundværdien, ligesom der blev givet særlige regler om fordeling af den fikserede kommunale ejendomsskyld i tilfælde af udstykning.

Fikseringen skete i øvrigt formelt på den måde, at det var de i 1956-57 pålignede *skattebeløb*, der blev fikseret for de enkelte ejendomme, men ikke ejendommenes skattepligtige ejendomsværdier (forskelsværdier) for dette skatteår. For købstædernes vedkommende er som nævnt den i 1956-57 pålignede tillægsejendomsskyld indbefattet i den fikserede

kommunale ejendomsskyld. For de ejendomme, der i 1956-57 helt eller delvis var fritaget for at erlægge ordinær ejendomsskyld eller tillægsejendomsskyld, udgjorde den fikserede ejendomsskyld dog de skattebeløb, der skulle have været betalt i 1956-57, såfremt ejendommen ikke havde været fritaget. Samtidig blev der i loven af 15. februar 1957 givet særlige regler om fritagelse for fikseret kommunal ejendomsskyld svarende til de hidtil for den ordinære ejendomsskyld gældende. Som følge heraf vil den fikserede ejendomsskyld „vågne op“ i samme øjeblik, ejendommen ikke længere opfylder betingelserne for skattefritagelse.

Samtidig med at der som et led i de ved lejeloven af 1958 gennemførte husleje-forhøjelser, blev indført en ekstraordinær grundskyld i København, Frederiksberg og købstæderne, blev det pålagt disse kommuner at opkræve en *ekstraordinær ejendomsskyld* med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i skatteårene 1960-61—1964-65. Promillen nedsættes derefter hvert 4. år med 1,4, første gang fra og med skatteåret 1965-66. Den ekstraordinære ejendomsskyld beregnes på samme grundlag som den ordinære fikserede kommunale ejendomsskyld (d. v. s. af de skattepligtige forskelsværdier for skatteåret 1956-57 med de reguleringer, der foretages som følge af ændringer i den fikserede ejendomsskyld). Ejendomme, der er opført efter 1. oktober 1955, skal således ikke svare ekstraordinær ejendomsskyld, og ejendomme, der er opført før dette tidspunkt, skal ikke svare ekstraordinær ejendomsskyld af stigninger i vurderingerne, der har fundet sted efter dette tidspunkt. Efter den fiksering på *skattebeløbene*, der fandt sted i 1957, og hvorved man formelt løsrev de fikserede beløb fra vurderingsgrundlaget, har disse fikserede beløb således formelt måttet danne udgangspunkt for tilvejebringelsen af det nye selvstændige beskatningsgrundlag for den ekstraordinære ejendomsskyld. Det vil i virkeligheden som nævnt sige, at den ekstraordinære ejendomsskyld beregnes på grundlag af de for skatteåret 1956-57 gældende skattepligtige forskelsværdier, men at disse forskelsværdier reguleres i takt med reguleringen af den fikserede ejendomsskyld til staten og kommunen.

På tilsvarende måde som ved tillægsejendomsskylden gælder der for den ekstraordinære ejendomsskyld særregler med hensyn til ejendomme, der er fritaget for ejendomsskyld i henhold til boligstøttelovgivningen. Af ejendomme, der er fuldført før 1. oktober 1945, skal der således svares fuld ekstraordinær ejendomsskyld. Af de i henhold til boligstøttelovgivningen fritagne ejendomme, der er fuldført mellem 1. oktober 1945 og 1. oktober 1948, skal der

svares ekstraordinær ejendomsskyld med $\frac{4}{7}$ af den til enhver tid gældende promille, medens ejendomme, der er fuldført efter 1. oktober 1948, er fuldstændig fritagne. De i lovgivningen i øvrigt indeholdte bestemmelser om fritagelse for kommunal ejendomsskyld finder tilsvarende anvendelse på ekstraordinær ejendomsskyld.

For den ekstraordinære ejendomsskyld gælder der endvidere en særregel om fritagelse for opkrævning af mindre beløb, idet den ekstraordinære ejendomsskyld for en ejendom ikke opkræves, hvis den udgør et beløb på mindre end 100 kr. årlig, d. v. s. at der for skatteårene 1960-61—1964-65 ikke skal opkræves ekstraordinær ejendomsskyld af ejendomme med en „fikseret skattepligtig forskelsværdi“ på under ca. 7 150 kr.

De samlede promiller, hvormed ordinær og ekstraordinær ejendomsskyld opkræves af den fikserede skattepligtige forskelsværdi, udgør for skatteårene 1960-61—1964-65 i København 22,25, på Frederiksberg 23,0 og i næsten alle købstæder mellem 21,5 og 23,0.

B. Sognekommunerne.

Medens ejendomsskatterne til bykommunerne (København, Frederiksberg og købstæderne) udskrives med faste promiller og således er uafhængige af kommunens samlede skattebehov, varierer størrelsen af ejendomsskatterne i sognekommunerne (hvortil i denne forbindelse henregnes Gentofte og de københavnske omegnskommuner) med den enkelte kommunes samlede skatteudskrivning.

Hvor stor en del af den samlede sognekommunale skatteudskrivning, der skal udskrives på fast ejendom, bestemmes af ligningsforholdet, der — efter indstilling af sognerådet — fastsættes af amtsrådet for 4-årige perioder ad gangen. Når kommunalbestyrelsen på grundlag af overslaget ved hjælp af det fastsatte ligningsforhold har udfundet det beløb, der i det enkelte år skal udskrives i ejendomsskatter, beregnes grundskyldpromillen og ejendomsskyldpromillen under iagttagelse af, at ejendomsskyldpromillen altid skal udgøre $\frac{3}{4}$ af grundskyldpromillen.

1. Grundskylden.

Størrelsen af den sognekommunale grundskyldpromille er således afhængig af følgende 4 faktorer: kommunens samlede skattebehov ifølge overslaget, ligningsforholdet, grundværdiernes størrelse og størrelsen af de skattepligtige ejendomsværdier (forskelsværdier). Da alle 4 faktorer varierer stærkt fra kommune til kommune, er der overordentlig stor forskel på grundskyldpromillens størrelse i de

enkelte sognekommuner. For skatteåret 1959-60 varierede grundskyldpromillen i sognekommunerne således mellem 2,8 og 64,5. Den gennemsnitlige grundskyldpromille var 21,57. I 1122 eller over $\frac{4}{5}$ af landets 1299 sognekommuner var promillen mellem 12 og 35, medens den i 71 eller 5-6 pct. af kommunerne var under 12, og i 106 eller 8-9 pct. af kommunerne var over 35.

2. Ejendomsskylden.

Ejendomsskylden til sognekommunerne er *ikke fikseret*, men beregnes af de til enhver tid værende forskelsværdier efter fradrag af et af kommunalbestyrelsen for 4 år ad gangen inden for visse grænser fastsat beløb pr. ejendom og et fradrag pr. lejlighed udover én. Fradraget pr. ejendom er af kommunalbestyrelserne for 4-års perioden 1. april 1959-31. marts 1963 fastsat til mindst 14 000 kr. og højst 20 000 kr. (i kommuner med én bymæssig bebyggelse med over 3 000 indbyggere dog til mindst 20 000 kr. og højst 35 000 kr.). Fradraget pr. lejlighed udgør til og med skatteåret 1960-61 3 000 kr. Ved lov nr. 277 af 7. juli 1960 er lejlighedsfradraget med virkning fra og med 1. april 1961 forhøjet til 4 000 kr., og der er fastsat nye grænser, indenfor hvilke kommunalbestyrelserne skal fastsætte ejendomsfradraget, således at det får virkning for de to sidste år af indeværende 4-års periode. Ejendomsfradraget skal mindst udgøre 18 000 kr. og højst 30 000 kr. (i bymæssige kommuner med én bymæssig bebyggelse med over 3 000 indbyggere: mindst 25 000 kr. og højst 50 000 kr.). Ejendomsskyldpromillen skal — som nævnt ovenfor — altid udgøre $\frac{3}{4}$ af grundskyldpromillen, og de sognekommunale ejendomsskyldpromiller varierede derfor i skatteåret 1959-60 mellem 2,1 og 48,4. Den gennemsnitlige ejendomsskyldpromille var 16,1. Der opkræves ikke ekstraordinær ejendomsskyld i sognekommunerne.

C. Amtskommunerne.

Foruden de sognekommunale skatter svares der af alle ejendomme i sognekommunerne (herunder Gentofte og de københavnske omegnskommuner) samt i Marstal ejendomsskatter til amtskommunen. De amtskommunale ejendomsskatter udskrives efter behov og udgør amtskommunernes eneste skatteindtægter.

1. Grundskylden.

Den amtskommunale grundskyld udskrives på samme grundlag som grundskylden til staten og sognekommunerne, men på grund af det særlige kon-

junkturbestemte statstilskud til regulering af den amtskommunale grundskyld for landbrugsejendomme opkræves grundskylden inden for samme amtskommune med forskellige promiller for henholdsvis landbrugsejendomme og andre ejendomme. Det nævnte tilskud udgør 1,2 mill. kr. for hver fulde promille, landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien er mindre end 4,5. I skatteåret 1959-60 udgjorde tilskudet således 25,2 mill. kr. og i 1960-61 22,8 mill. kr. I skatteåret 1959-60 varierede de amtskommunale grundskyldpromiller for landbrugsejendomme mellem 10,04 og 21,9, medens promillerne for andre ejendomme varierede mellem 13,86 og 27,32. Den gennemsnitlige promille var 15,78 for landbrugsejendomme og 20,58 for andre ejendomme. I skatteåret 1960-61 varierer de amtskommunale grundskyldpromiller for landbrugsejendomme mellem 9,52 og 22,14 og for andre ejendomme mellem 13,21 og 28,26.

2. Ejendomsskylden.

Ejendomsskylden til amtskommunerne er ikke fikseret. Grundlaget for beregningen er — ligesom ved beregningen af den sognekommunale ejendomsskyld — den til enhver tid værende forskelsværdi (ejendomsværdi ÷ grundværdi), men inden den amtskommunale ejendomsskyld beregnes, fradrages yderligere påny et beløb svarende til grundværdien samt et af amtsrådet for 4 år ad gangen inden for visse grænser fastsat beløb pr. ejendom og et fradrag pr. lejlighed udover én. Fradraget pr. ejendom er af amtsrådene for 4-års perioden 1. april 1959-31. marts 1963 fastsat til mindst 15 000 kr. og højst 25 000 kr., og fradraget pr. lejlighed udgør for skatteåret 1960-61 3 000 kr. Ved lov nr. 277 af 7. juli 1960 er lejlighedsfradraget med virkning fra 1. april 1961 forhøjet til 4 000 kr., og der er fastsat nye grænser, inden for hvilke amtsrådet skal fastsætte ejendomsfradraget, således at det får virkning for de to sidste år af indeværende 4-års periode. Ejendomsfradraget skal mindst udgøre 18 000 kr. og højst 35 000 kr. Som følge af beregningsmåden med det dobbelte grundværdifradrag og det faste ejendomsfradrag er praktisk taget ingen landbrugsejendom pålignet amtskommunal ejendomsskyld. Ejendomsskyldpromillen skal udgøre $\frac{3}{8}$ af grundskyldpromillen for ikke-landbrugsejendomme.

II. Lovforslagets formål og indhold.

Som det fremgår af foranstående oversigt over de gældende regler for den kommunale ejendomsbeskatning, er der store forskelle i ejendomsbeskat-

ningen i bykommunerne og i landkommunerne, ligesom der er betydelige forskelle i ejendomsbeskatningens niveau i landkommunerne. Det samtidig forelagte forslag til lov om den amtskommunale beskatning samt nærværende forslag tager i første række sigte på, dels at mindske forskellene i ejendomsbeskatningen mellem by og land, dels at tilvejebringe større ensartethed i den sogne- og amtskommunale ejendomsbeskatning.

For det første foreslås ejendomsskylden til såvel sogne- som amtskommuner fikseret efter tilsvarende retningslinjer, som ejendomsskylden er fikseret efter i bykommunerne, og samtidig foreslås den fikserede ejendomsskyld såvel i bykommunerne som i landkommunerne aftrappet over en 28-årig periode.

For det andet foreslås den resterende del af den amtskommunale udskrivning fordelt med halvdelen på grundskyld og halvdelen på sognekommunerne, og amtskommunernes adgang til at udskrive grundskyld begrænset således, at amtskommunal grundskyld ikke kan udskrives med mere end 14 promille.

For det tredje foreslås der fastsat bestemte grænser for sognekommunernes udskrivning af grundskyld, derved at grundskyldpromillen ikke må fastsættes lavere end 12 eller højere end 35.

Ved fikseringen af ejendomsskylden til sogne- og amtskommunerne opnås bl. a., at den eksisterende forskel i beskatningen af nybygninger og bygningsforbedringer i henholdsvis bykommunerne og landkommunerne bringes til ophør. Ved gennemførelsen af forslaget om fiksering vil ethvert fremtidigt byggeri være fritaget for ejendomsskyld, hvadenten byggeriet foretages i byerne eller på landet. For så vidt angår bygninger, der er vurderet før 12. almindelige vurdering, vil der dog stadig være forskel på by og land, idet det i byerne er de før 11. almindelige vurdering foretagne ansættelser, der er lagt til grund for den fikserede ejendomsskyld, medens det efter nærværende forslag vil være de før 12. almindelige vurdering foretagne ansættelser, der lægges til grund i landkommunerne. Dette indebærer, dels at bygninger opført i tiden fra 1. oktober 1955 til 31. august 1959 beskattes i landkommunerne, men ikke i bykommunerne, dels at de værdier, der ligger til grund for fikseringen, gennemgående vil være højere i landkommunerne end i bykommunerne.

Det vil være en følge af fikseringen, at eventuelle fremtidige stigninger i udskrivningen vil falde på de andre udskrivningsgrundlag, ligesom mindreindtægt af ejendomsskyld dels på grund af den samtidig foreslåede gradvise aftrapping af den fikserede ejendomsskyld, dels på grund af reguleringer m. v. af den fikserede ejendomsskyld vil bevirke tilsva-

rende stigninger i den øvrige udskrivning. I sognekommunerne såvel som i bykommunerne er der et forholdsvis bredt beskatningsgrundlag at fordele disse stigninger i udskrivningen på. Dette gælder imidlertid ikke for amtskommunerne. Såfremt den amtskommunale ejendomsskyld fikseres, og der ikke foretages yderligere ændringer i den amtskommunale beskatning, skal alle stigninger i udskrivningen og mindreindtægt af ejendomsskyld dækkes gennem udskrivning af grundskyld. Når henses til, at den amtskommunale grundskyld i forvejen udskrives med op til 28 promille, og at den sognekommunale grundskyldpromille i over 100 kommuner udgør over 35 og i enkelte kommuner overstiger 60, er det klart, at den amtskommunale grundskyld ikke bør forøges yderligere.

En fiksering og aftrapning af den amtskommunale ejendomsskyld vil derfor ikke kunne ske, uden at der *tilvejebringes et nyt beskatningsgrundlag for amtskommunerne.*

Da det ikke kan anses for hensigtsmæssigt at udvide amtskommunernes adgang til direkte skatteudskrivning, går det samtidig forelagte forslag til lov om den amtskommunale beskatning ud på, at amtsrådene skal *udskrive på sognekommunerne.*

Formålet med den foreslåede udvidelse af amtskommunernes beskatningsgrundlag er imidlertid ikke alene at skabe mulighed for en fiksering af den amtskommunale ejendomsskyld. En nok så afgørende bevæggrund for forslaget er ønsket om at tilvejebringe *større ensartethed i udskrivningen af grundskyld i landkommunerne.* Ved at fastsætte en maksimal amtskommunal grundskyldpromille på 14, vil der, såfremt amtskommunernes udskrivningsbehov udvikler sig på samme måde som hidtil i forhold til grundværdiernes stigning, og med den foreslåede gradvise aftrapning af den fikserede ejendomsskyld på længere sigt være en tendens til, at flere og flere amtskommuner udskrives grundskyld med den foreslåede maksimale promille. Samtidig åbner nedsættelsen af de amtskommunale grundskyldpromiller mulighed for at tilvejebringe rammer for en mere ensartet udskrivning af sognekommunal grundskyld på et passende niveau.

Som det fremgår af oversigten over de gældende regler, er der meget store variationer i *grundskyldpromillerne i sognekommunerne.* I skatteåret 1959-60 varierede promillerne således mellem 2,80 og 64,52 (de samlede promiller til staten (6,0), amtskommunen (13,86-27,32) og sognekommunerne varierede således for ikke-landbrugsejendomme mellem 26,97 og 97,84). Langt de fleste af sognekommunerne (1122 af 1299) havde dog grundskyldpromiller mellem 12,0 og 35,0. Forskellene i grundskyldpromil-

lernes højde kan i et vist omfang forklares ved forskellene i skatteniveauerne, men spredningen skyldes antagelig især, at der — tildels på grund af kommunernes forskellige struktur — er forskellige opfattelser af, hvorledes udskrivningen skal fordeles på fast ejendom og på indkomster. Spredningen vil kun i meget begrænset omfang kunne modvirkes derved, at der sættes visse grænser for, hvor stor en del af den sognekommunale udskrivning der kan ske på fast ejendom, idet sådanne grænser på grund af kommunernes forskellige struktur og forskellene i grundværdiernes højde vil have meget uensartede virkninger for grundskyldpromillernes højde i de forskellige kommuner. Større ensartethed i grundskyldpromillerne vil derimod kunne tilvejebringes ved fastsættelse af en over- og en undergrænse for promillens størrelse.

Den foreslåede overgrænse på 35 promille vil i forbindelse med de foreslåede regler om den amtskommunale beskatning betyde, at den samlede grundskyld til staten, amtskommunen og sognekommunen ikke vil kunne overstige 55 promille af grundværdien. Den foreslåede undergrænse vil på tilsvarende måde have til følge, at den samlede grundskyld for en ejendom i langt de fleste kommuner på lidt længere sigt ikke vil kunne blive meget lavere end 32 promille af grundværdien, d. v. s. samme grundskyldpromille som i de fleste bykommuner.

Idet der i øvrigt henvises til bemærkningerne til de enkelte paragraffer i forslaget, skal der i det følgende kort redegøres for de væsentligste af de foreslåede ændringer i den kommunale ejendomsskatte-lovgivning.

A. Fiksering og aftrapning af ejendomsskylden til kommunen.

Efter forslagets kapitel II, afsnit B og C, (§§ 12-19) skal ejendomsskylden til sogne- og amtskommunerne fikseres på tilsvarende måde, som ejendomsskylden til staten og til bykommunerne er fikseret. Reelt foreslås fikseringen i sogne- og amtskommunerne med enkelte afvigelser foretaget efter samme principper som fikseringen af stats-ejendomsskylden og ejendomsskylden i bykommunerne, men formelt adskiller den foreslåede fremgangsmåde sig fra den tidligere anvendte. Som nævnt i oversigten over de gældende regler var det for stats-ejendomsskyldens vedkommende de beløb, der blev opkrævet som ejendomsskyld i skatteåret 1956-57, der blev fikseret, og ikke ejendommenes skattepligtige ejendomsværdier. Det samme var tilfældet for så vidt angår bykommunerne, men

her blev det ved indførelsen af den ekstraordinære ejendomsskyld nødvendigt at gøre brug af de bag den fikserede kommunale ejendomsskyld liggende værdier (den fikserede forskelsværdi). I sogne- og amtskommunerne foreslås ejendommenes skattepligtige værdier — og ikke skattebeløbene — fikseret under betegnelsen fikseringsværdierne. Dette skyldes bl. a., at der som senere omtalt foreslås givet sognerådene og amtsrådene adgang til at ændre de faste fradrag i forskelsværdien.

Under hensyn til, at der i bykommunerne i realiteten i forvejen er sket en ændring fra fiksering på skattebeløb til fiksering på værdier, er bestemmelserne om fiksering af ejendomsskylden i disse kommuner (kapitel II, afsnit A, §§ 10-11) søgt affattet således, at fikseringen i disse kommuner nu også sker på grundlag af „fikseringsværdierne“.

Fikseringsbestemmelsernes reelle indhold er i øvrigt i hovedsagen det samme som bestemmelserne om fiksering af ejendomsskyld til staten. Der er dog som nævnt givet sognerådene og amtsrådene adgang til at ændre „fikseringsværdierne“ med forskellen mellem det i den pågældende kommune i skatteåret 1960-61 gældende faste fradrag i ejendomsværdien og det beløb, fradraget efter de gældende regler højst kunne udgøre. Denne særregel skyldes, at der i en del kommuner ved ligningsdirektoratets foranstaltning er foretaget væsentlige ændringer i de ansatte ejendomsværdier, efter at sognerådet havde fastsat de faste fradrag for perioden 1. april 1959-31. marts 1963, og at den kommunale ejendomsskyld i disse kommuner derved er blevet opkrævet på et ganske andet grundlag end tilsigtet ved fradragets fastsættelse.

Som det er anført i oversigten over de gældende regler, opkræves ejendomsskyld i bykommunerne — ligesom grundskylden i disse kommuner — dels som ordinær, dels som ekstraordinær ejendomsskyld. Medens den ekstraordinære grundskyldpromille fra og med skatteåret 1960-61 ligger fast på 14 promille, skal den ekstraordinære ejendomsskyld, der fra og med skatteåret 1960-61 opkræves med 14 promille, aftrappes med $\frac{1}{10}$ efter hver almindelig vurdering, første gang efter 13. almindelige vurdering i 1964. Efter forslaget skal den ordinære og den ekstraordinære ejendomsskyld i bykommunerne — lige så vel som den ordinære og den ekstraordinære grundskyld — lægges sammen, og samtidig foreslås hele den således sammenlagte ejendomsskyld aftrappet med $\frac{1}{7}$ efter hver almindelig vurdering.

Ifølge loven om den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld til kommunen opkræves ekstraordinær ejendomsskyld ikke, når den udgør et beløb, der er mindre end 25 kr. pr. kvartal. Dette betyder,

at der fra og med skatteåret 1960-61 ikke skal opkræves ekstraordinær ejendomsskyld af ejendomme, for hvilke den skattepligtige forskelsværdi (efter forslaget: fikseringsværdien) udgør mindre end 7 142 kr. 50 øre. I forbindelse med sammenlægningen af den ordinære og den ekstraordinære ejendomsskyld foreslås denne regel ændret således, at den sammenlagte ejendomsskyld ikke opkræves af ejendomme med en fikseringsværdi på under 7 150 kr., d. v. s. at sådanne ejendomme nu også bliver fritaget for den del af den sammenlagte ejendomsskyld, der svarer til den ordinære ejendomsskyld. Til gengæld vil ejendomsskylden blive opkrævet, selvom den udgør mindre end 25 kr. pr. kvartal. Denne bestemmelse kan i øvrigt siges at korrespondere med den ovenfor nævnte bestemmelse om adgang til nedsættelse af fikseringsværdierne i sogne- og amtskommunerne.

Efter forslaget vil ejendomsskylden til alle kommuner blive beregnet af fikseringsværdierne med den promille, hvormed ejendomsskyld blev opkrævet i skatteåret 1960-61. Ligesom for bykommunerens vedkommende foreslås de sogne- og amtskommunale promiller nedsat med $\frac{1}{7}$ efter hver almindelig vurdering, således at ejendomsskylden i alle kommuner vil være helt afviklet med udgangen af skatteåret 1988-89.

B. Amtskommunal udskrivning.

De nye regler om den amtskommunale udskrivning, der foreslås gennemført ved det samtidig forelagte forslag til lov om den amtskommunale beskatning og nærværende lovforslag, går ud på, at de beløb, der ifølge de vedtagne overslag skal udskrives til amtskommunerne, tilvejebringes dels ved opkrævning af fikseret ejendomsskyld og af grundskyld, dels ved udskrivning på de under amtsråds-kredsen hørende kommuner. Efter ejendomsskyldens fiksering og aftrapning vil ejendomsskylden udgøre et fast, hvert 4. år faldende beløb. Ejendomsskylden kan derfor efter forslaget betragtes på linje med renteindtægter og andre indtægter, der er uafhængige af amtskommunernes behov. Efter fradrag af sådanne indtægter skal halvdelen af amtskommunerens udskrivning efter forslaget opkræves som grundskyld, dog at grundskylden ikke må opkræves med mere end 14 promille. Den resterende del af udskrivningen sker på sognekommunerne. Fordeelingen på sognekommunerne foreslås foretaget med halvdelen i forhold til de skattepligtige indkomster og halvdelen i forhold til de skattepligtige grundværdier. Der er således set væk fra forskelsværdierne, der ikke mere udgør et levende beskatningsgrund-

lag. Ved fordelingen er der bortset fra indbyggertallet — der jo indgår i fordelingen af den mellemkommunale refusion — idet indbyggertallet ikke i sig selv giver et tilstrækkeligt udtryk for en kommunes bæreevne, og en fordeling på dette grundlag vil nærmest være til ugunst for kommuner med et dårligt beskatningsgrundlag. De på sognekommunerne udskrevne beløb skal af kommunerne tilvejebringes sammen med deres øvrige indtægter, d. v. s. ved grundskyld og indkomstskat.

C. De sognekommunale ejendomsskatter.

Som det er anført i oversigten over de gældende regler, udskrives ejendomsskatterne i sognekommunerne efter behov, således at forholdet mellem udskrivning på fast ejendom og udskrivning på indkomster er bestemt af det af amtsrådet efter sognerådets forslag fastsatte ligningsforhold. I en del af de københavnske omegnskommuner og de store bymæssige kommuner søger man under den gældende ordning at tilrettelægge udskrivningen således, at grundskylden udskrives med nogenlunde faste promiller. Især for de store omegnskommuner forekommer det naturligt at tilvejebringe mulighed for, at disse kommuner på samme måde som bykommunerne kan udskrive grundskyld med faste promiller. Det er derfor foreslået, at de københavnske omegnskommuner, der efter købstadkommunalloven har adgang til i visse henseender at blive omfattet af denne lovs bestemmelser, samt andre sognekommuner med mindst én bymæssig bebyggelse med over 3 000 indbyggere skal have adgang til at fastsætte grundskyldpromillen på samme måde, som den fastsættes i købstæderne. Promillen skal dog efter forslaget ikke kunne fastsættes lavere end 12, således at den sammen med den amtskommunale grundskyldpromille på længere sigt langt de fleste steder ikke bliver lavere end den almindelige grundskyldpromille i bykommunerne, 26.

Som følge af fikseringen og aftrapningen af ejendomsskylden i sognekommunerne vil enhver ændring i udskrivningen på faste ejendomme falde på grundskylden. Reglerne om ligningsforholdet er derfor foreslået ændret således, at ligningsforholdet alene fastsætter forholdet mellem de beløb, der skal udskrives henholdsvis som grundskyld og som indkomstskat til kommunen.

Uanset det fastsatte ligningsforhold kan grundskyldpromillen efter forslaget dog ikke fastsættes højere end 35 eller lavere end 12. Såfremt udskrivningen af grundskyld i en kommune ved en promille på 12 overstiger det beløb, der derefter skal

udskrives som indkomstskat, med mere end 50 pct., skal grundskyldpromillen nedsættes således, at den udskrevne grundskyld udgør $\frac{3}{5}$ af det beløb, der i alt skal udskrives som grundskyld og indkomstskat.

Efter de gældende regler fastsættes ligningsforholdet for 4-årige perioder ad gangen. Der er dog åbnet mulighed for at fastsætte ligningsforholdet for kortere åremål eller ændre ligningsforholdet i 4-års perioden, såfremt der som følge af betydelig befolkningstilvækst i kommunen sker væsentlige forskydninger i de forhold, der er bestemmende for fastsættelsen af ligningsforholdet. Undtagelsesbestemmelsen er temmelig begrænset. Såfremt ligningsforholdet er fastsat for hele 4-års perioden, vil det ikke kunne ændres, uanset at der sker væsentlige ændringer i grund- og ejendomsværdierne i kommunen inden for 4-års perioden, eller der sker væsentlige udgiftsstigninger — f. eks. på grund af fabriksbyggeri — medmindre der samtidig er sket en betydelig befolkningstilvækst. Med den stærke udvikling, der for tiden ofte finder sted i sognekommuner, forekommer de nuværende bestemmelser om ligningsforholdet for stramme. Der er derfor ikke i det foreliggende forslag fastsat nogen bestemt periode, for hvilken ligningsforholdet skal gælde; men amtsrådet vil efter forslaget til enhver tid — efter forslag fra sognerådet eller på eget initiativ efter indhentet indstilling fra sognerådet — have mulighed for at ændre det fastsatte ligningsforhold. I rene landkommuner, hvor forholdet mellem grundværdierne og de skattepligtige indkomster ligger nogenlunde fast fra år til år, vil den nævnte formulering af bestemmelsen omvendt overflødig gøre, al spørgsmålet om ligningsforholdets størrelse skal tages op med regelmæssige mellemrum.

D. Andre ændringer.

Som det er anført ovenfor, er den ordinære og den ekstraordinære grundskyld i *bykommunerne* foreslået sammenlagt, og det er samtidig på samme måde som med hensyn til ligningsforholdet i sognekommunerne foreslået, at grundskyldpromillerne i bykommunerne fastsættes på ubestemt tid.

Ved den ajourføring, der i øvrigt er foretaget af den kommunale ejendomsskattelev, hvorved det bl. a. er opnået, at alle bestemmelser om den kommunale beskatning af faste ejendomme kan findes i *en lov*, er der foretaget enkelte mindre ændringer i reglerne om *fritagelse* for kommunal grundskyld og ejendomsskyld, således at disse bestemmelser nu er bragt i fuld harmoni med de tilsvarende bestemmelser i statsejendomsskattelev. I en række af de

F. t. l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

tilfælde, hvor fritagelse for grund- og ejendomsskyld til staten følger direkte af loven, er det dog efter forslaget § 8 kommunalbestyrelsen, der bevillingsmæssigt fritager for kommunal grund- og ejendomsskyld. Særlig med hensyn til offentlige ejendomme, der henligger ubenyttede, har der hidtil været forskellige regler for så vidt angår grundskylden til staten og til kommunen, idet der blev opkrævet grundskyld til staten af sådanne kommunale ejendomme, medens kommunerne efter de gældende regler ikke har adgang til at opkræve grundskyld af de staten tilhørende ejendomme, der henligger ubenyttede (f. eks. arealer, erhvervet med henblik på senere anlæg af jernbane). Efter forslaget vil kommunerne få adgang til at opkræve grundskyld af sådanne ejendomme.

I den gældende kommunale ejendomsskattelovs § 23, stk. 2 og 3, er der givet hjemmel for Københavns kommune til at opkræve *vandafgift* og for Københavns og Frederiksberg kommuner til at opkræve *afgift for bortførsel af dagrenovation*. Disse særbestemmelser er historisk betinget og kan, såfremt de overføres uændret i en ny kommunal ejendomsskattelov, måske give anledning til modsætningslutninger. Dette kan ikke anses for heldigt, idet andre kommuner ud fra forholdets natur antages at kunne opkræve sådanne afgifter. I forslaget § 24 er bestemmelserne om vandafgift og renovationsafgift derfor nu affattet således, at de gælder for alle kommuner.

E. Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

De nye regler foreslås gennemført med virkning fra og med skatteåret 1961-62.

Som det fremgår af det foregående, indeholder forslaget kun enkelte og mindre væsentlige ændringer af reglerne om ejendomsbeskatningen i *bykommunerne*. De foreslåede regler om ejendomsskyldens beregning i disse kommuner indeholder på kortere sigt i hovedsagen kun formelle ændringer. Alene bestemmelsen i forslaget § 10, stk. 1, 2. punktum, vedrørende fritagelse for ejendomsskyld af ejendomme med en fikseringsværdi på under 7 150 kr. har øjeblikkelig reel betydning, idet der efter de gældende regler påhviler disse ejendomme ordinær fikseret ejendomsskyld til kommunen. De nye bestemmelser vil således ikke i sig selv gøre det nødvendigt, at spørgsmålet om ejendomsbeskatningens omfang m. v. gøres til genstand for behandling af kommunalbestyrelserne i bykommunerne, og det er derfor i § 32, stk. 2, foreslået, at de i disse kommuner for perioden 1. april 1959—31. marts 1963 fastsatte grundskyldpromiller skal være gældende indtil

videre, medmindre kommunalbestyrelsen træffer anden beslutning.

I *amts- og sognekommunerne* vil de foreslåede bestemmelser derimod betyde en meget væsentlig omlægning af beskatningen. Fastsættelsen af de amtskommunale grundskyldpromiller og beregningen af de amtskommunale ejendomsskatter vil dog næppe blive særlig vanskeliggjort ved fikseringen og nedsættelsen af den amtskommunale udskrivning af grundskyld, dersom lovforslaget gennemføres nogen tid før amtsrådenes forårsmøder i marts måned. Af hensyn til fordelingen af amtskommunernes udskrivning på sognekommunerne vil det derimod — såfremt man i sognekommunerne skal kunne nå at overholde de i lovgivningen fastsatte frister for gennemførelsen af den kommunale ligning — være nødvendigt, at forslaget gennemføres nogen tid før 1. marts 1961.

Selvom forslaget skulle blive gennemført omkring midten af februar 1961, vil det imidlertid mange steder næppe være muligt og i hvert fald ikke særligt forsvarligt at gennemføre den ændring af ligningsforholdene i sognekommunerne, som forslaget forudsætter, således at ændringen får virkning for det kommende skatteår. Der er derfor i forslaget § 32, stk. 4, optaget en bestemmelse, hvorefter udskrivningen af grundskyld og indkomstskat kan foretages i samme forhold som i skatteåret 1960-61.

For de store sognekommuner, der ifølge forslaget § 3 vil få adgang til at gå væk fra anvendelse af ligningsforholdet, er der i forslaget § 32, stk. 3, ved en udskydelse af fristen for amtsrådets samtykke til en vedtagelse herom skabt mulighed for, at dette vil kunne ske allerede fra og med skatteåret 1961-62. I forslaget § 32, stk. 4, foretages der ligeledes en udskydelse af fristen for fastsættelse af nyt ligningsforhold i de tilfælde, hvor det vil være muligt at nå at gennemføre en sådan ændring. Sidstnævnte overgangsregel vil antagelig særlig være aktuel i de kommuner, der efter overgang til systemet med personfradrag og fast beskatningsprocent ved kommuneskattens beregning ikke har pligt til at fremlægge en liste over de skatteyderne pålignede skattebeløb i tiden fra den 1. til den 15. april.

III. Forslagets virkninger.

I det følgende redegøres nærmere for virkningerne af nærværende forslag og af de samtidig fremsatte forslag til 1) lov om den amtskommunale beskatning, 2) lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m., 3) lov om ændring i lov om invalide- og folkepension og lov om pension og hjælp til enker m. fl., 4) lov om ændring i lov om

afgift af forlystelser og 5) lov om ændring af lov om afgift af spiritus, vin og øl.

I skatteåret 1959-60 blev der udskrevet i alt 166,9 mill. kr. som *amtskommunal ejendomsskat* — heraf 122,5 mill. kr. som grundskyld og 44,4 mill. kr. som ejendomsskyld. Endvidere ydedes et statstilskud til nedsættelse af landbrugsejendommens grundskyld på 25,2 mill. kr. og et statstilskud på 3 mill. kr. til nedsættelse af ejendomsskylden i Københavns amtskommune, jfr. § 4 i lov nr. 100 af 25. marts 1959 om ændring i lov om sygehusvæsenet m. v. Det samlede udskrivningsbehov var således $166,9 + 25,2 + 3 = 195,1$ mill. kr. Heraf blev 73,7 mill. kr. udskrevet som grundskyld på landbrugsejendommene.

Såfremt nærværende forslag og de samtidigt fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning og til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m. havde været gældende i skatteåret 1959-60, ville amtskommunernes udskrivningsbehov som følge af statens overtagelse af de i sidstnævnte forslag omhandlede udgifter have været 2,9 mill. kr. mindre end ovennævnte 195,1 mill. kr., altså 192,2 mill. kr. Heraf ville uforandret 44,4 mill. kr. have været dækket af den amtskommunale ejendomsskyld. Halvdelen af det resterende behov på 147,8 mill. kr. eller 73,9 mill. kr. ville i henhold til lovforslaget om den amtskommunale beskatning være blevet udskrevet på sognekommunerne, medens den direkte udskrivning af amtskommunal grundskyld ville have udgjort 73,9 mill. kr. med fradrag af statstilskudet til nedsættelse af landbrugsejendommens grundskyld. Dette tilskud ville uforandret have udgjort ovennævnte 25,2 mill. kr. Den amtskommunale grundskyld ville altså have udgjort $73,9 \div 25,2 = 48,7$ mill. kr., hvoraf 24,2 mill. kr. ville være blevet udskrevet på landbrugsejendommene. Den faktiske i skatteåret 1959-60 udskrevne grundskyld udgjorde som ovenfor nævnt 122,5 mill. kr. Lettelsen i den amtskommunale ejendomsbeskatning ville altså have været 73,8 mill. kr. For landbrugsejendomme ville lettelsen have været 49,5 mill. kr. — fra 73,7 mill. kr. til 24,2 mill. kr.

De amtskommunale grundskyldpromiller i skatteåret 1959-60 ifølge gældende regler og ifølge forslaget er angivet i bilag 1 såvel for landbrugsejendomme som for andre ejendomme.

Udskrivningen på *sognekommunerne* ville som nævnt have udgjort 73,9 mill. kr. Den sognekommunale grundskyld og indkomstskat ville imidlertid ikke være blevet forøget med dette beløb, idet på den ene side det samtidigt fremsatte forslag om statens overtagelse af kommunernes direkte andel

af folkepensions- og enkepensionsudgifterne ville have medført lettelse i de sognekommunale udgifter, der for 1959-60 skønsmæssigt kan anslås til 46,7 mill. kr., medens på den anden side sognekommunernes indtægter ville være blevet formindsket med $3,4 + 2,4 = 5,8$ mill. kr., dersom sognekommunerne ikke havde haft andel i henholdsvis forlystelsesafgift og afgift af stærke drikke, jfr. de samtidigt fremsatte lovforslag om statens overtagelse af disse andele. Forøgelsen af den sognekommunale beskatning, hvis forslagene havde været gældende i skatteåret 1959-60, kan herefter opgøres til $73,9 \div (46,7 \div 5,8) = 33,0$ mill. kr.

Tages amts- og sognekommunerne under ét, ville den samlede lettelse i beskatningen i skatteåret 1959-60 have været $73,8 \div 33,0 = 40,8$ mill. kr.

Den nævnte forøgelse af den sognekommunale beskatning på 33 mill. kr. ville i skatteåret 1959-60 have forøget den samlede sognekommunale grundskyld og indkomstskat fra 900,9 mill. kr. til 933,9 mill. kr. eller med ca. 4 pct.

Den samlede forøgelse ville dog have dækket over store udsving fra amt til amt, idet den nuværende amtskommunale udskrivning er meget forskellig, jfr. til belysning heraf den som bilag 1 optagne tabel. Også fra kommune til kommune indenfor den enkelte amtsrådsreds ville der have været store udsving, navnlig fordi lettelsen i udgifterne som følge af statens overtagelse af den kommunale andel af folkepensionsudgifterne fordeler sig anderledes end bidragene til amtskommunerne.

I *bykommunerne* (København, Frederiksberg, købstæderne og de sønderjyske flækker) ville alene de fremsatte lovforslag om statens overtagelse af kommunernes direkte andel i folke- og enkepensionsudgifterne og statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m. samt om statens overtagelse af kommunernes andel i forlystelsesafgift og afgift af stærke drikke have haft virkning. Dersom de to førstnævnte forslag havde været gældende i skatteåret 1959-60, ville bykommunerne være blevet lettet for udgifter på henholdsvis 50,3 og 4,2 mill. kr. eller i alt 54,5 mill. kr., medens på den anden side de to sidstnævnte forslag ville have medført indtægtsnedgang på henholdsvis 12,6 og 8,2 mill. kr. eller i alt 20,8 mill. kr. Nedsættelsen af disse kommuners udskrivningsbehov ville således have udgjort $54,5 \div 20,8 = 33,7$ mill. kr.

Om den virkning, forslagene i en række bykommuner med forskellige beskatningsforhold ville have haft i skatteåret 1959-60, henvises til den som bilag 2 optagne tabel.

Om den samlede virkning, forslagene ville have

tagelse. Beslutningen skal dog være truffet senest den 31. marts forud for skatteåret.

Til § 3.

Efter de gældende regler i den kommunale ejendomsskattelevs § 6 fastsættes grundskyldpromillen i samtlige sognekommuner, herunder de københavnske omegnskommuner, af kommunalbestyrelsen for hvert skatteår i forbindelse med vedtagelsen af det årlige overslag under hensyntagen til det i sognekommunerne gældende forhold mellem ligning på fast ejendom og på indkomster, ligningsforholdet. I henhold til § 18 i landkommunalloven af 6. juli 1867, jfr. § 58 i landkommunalloven af 25. marts 1933, fastsættes ligningsforholdet af amtsrådet efter kommunalbestyrelsens forslag for 4 år ad gangen.

I en del af de københavnske omegnskommuner og de store bymæssige kommuner har man dog under den gældende ordning søgt at tilrettelægge udskrivningen således, at grundskylden udskrives med nogenlunde faste promiller.

I disse kommuner, der efter deres struktur og befolkningssammensætning nærmest må sidestilles med købstadkommuner, vil det da også ofte forekomme naturligt, at udskrivningen af ejendomsskatter sker på samme måde som i købstæderne. Det er derfor foreslået, at der tilvejebringes samme adgang for sådanne kommuner som for købstæderne til at fastsætte grundskyldpromillen uden hensyn til udskrivningen i øvrigt. Den fastsatte grundskyldpromille skal ligesom i købstæderne gælde uden tidsfrist, men kan på den anden side ændres til enhver tid.

Som anført i bemærkningerne til § 2 kan grundskyldpromillen i købstæderne ikke fastsættes lavere end den for skatteåret 1960-61 fastsatte grundskyldpromille, d. v. s. i de fleste købstæder fra 24 til 26 promille. Det vil være naturligt at indføre en tilsvarende begrænsning med hensyn til fastsættelsen af grundskyldpromillen i de sognekommuner, der får adgang til at udskrive grundskyld med faste promiller. Under hensyn til, at der i disse kommuner tillige opkræves amtskommunal grundskyld med en promille, der efter forslaget højst skal kunne udgøre 14, er det foreslået, at grundskyldpromillen ikke kan fastsættes lavere end 12, således at den samlede amts- og sognekommunale grundskyldpromille i disse kommuner i de fleste tilfælde ikke vil kunne blive meget lavere end 26. Da grundskyldpromillen i sognekommunerne i øvrigt efter forslaget ikke må fastsættes højere end 35, foreslås en tilsvarende begrænsning i § 3.

De kommuner, der efter forslaget vil få adgang til at udskrive grundskyld med fast promille, er de københavnske omegnskommuner og kommuner med over 3 000 indbyggere i én bymæssig bebyggelse. De pågældende københavnske omegnskommuner er optaget i den som bilag 4 optrykte fortegnelse. De af de øvrige sognekommuner, der ved den senest offentliggjorte almindelige folketælling — pr. 1. oktober 1955 — havde over 3 000 indbyggere i én bymæssig bebyggelse er optaget i den som bilag 5 optagne fortegnelse. Da resultatet af den pr. 26. september 1960 foretagne folketælling ikke vil foreligge offentliggjort inden den 31. marts 1961, er de i bilag 4 og 5 optagne fortegnelser udtømmende for så vidt angår de kommuner, der efter forslaget vil få adgang til at udskrive grundskyld med fast promille fra og med skatteåret 1961-62.

Det fremgår af disse fortegnelser, at grundskyldpromillen i en del af disse kommuner i skatteåret 1959-60 var lavere end 12. I betragtning af den betydelige nedsættelse af den amtskommunale udskrivning på grundværdierne, der vil være en følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning, vil en forøgelse af grundskyldpromillerne i disse kommuner til 12 ikke betyde en forøgelse af den samlede grundskyldpromille.

I enkelte af de i bilag 5 optagne kommuner overstiger grundskyldpromillen for skatteåret 1959-60 35. I disse kommuner vil det være nødvendigt at foretage en nedsættelse af grundskyldpromillen. Med henblik på de tilfælde, hvor grundskyldpromillen i 1960-61 overstiger 45, er der i § 33 optaget en overgangsregel, der giver mulighed for gradvis nedsættelse.

Paragraffens 2. stykke omhandler fremgangsmåden ved kommunalbestyrelsens beslutning om anvendelse af den i stk. 1 nævnte fremgangsmåde. Amtsrådenes fastsættelse af ligningsforholdet i sognekommunerne finder i almindelighed sted ved amtsrådenes møder i november eller december forud for den kommende 4-årige periode. Dette hænger sammen med, at fordelingen af udskrivningen på fast ejendom og på indkomster skal optages i de sognekommunale overslag, der skal indsendes til amtsrådenes godkendelse inden den 15. februar. I forslagens § 4, stk. 1, er det i overensstemmelse hermed fastsat, at ændring af ligningsforholdet for at have virkning fra og med det kommende skatteår af amtsrådet skal fastsættes inden den 31. december. På tilsvarende måde er det i § 3 foreslået, at amtsrådets godkendelse af en kommunalbestyrelses beslutning om udskrivning af grundskyld med fast promille skal foreligge inden den 31. december, for at beslutningen

skal kunne have virkning for det kommende skatteår.

Til § 4.

I de sognekommuner, hvor der ikke er truffet beslutning om anvendelse af fast grundskyldpromille i henhold til § 3, enten fordi kommunen ikke opfylder betingelsen herfor, eller fordi kommunalbestyrelsen ikke har benyttet adgangen til at træffe sådan beslutning, skal grundskyld efter forslaget som hidtil udskrives efter ligningsforholdet.

Medens ligningsforholdet efter de gældende regler angiver forholdet mellem udskrivningen på *fast ejendom* og udskrivningen på indkomster, foreslås reglen om ligningsforholdet ændret således, at dette alene skal angive forholdet mellem de beløb, der skal udskrives som *grundskyld* og som indkomstskat til kommunen. Dette er en naturlig følge af, at ejendomsskylden fikseres og aftrappes, og at enhver ændring i udskrivningen på faste ejendomme således vil falde på grundskylden.

Det er endvidere foreslået, at ligningsforholdet, der nu gælder for 4 år ad gangen, skal fastsættes uden tidsfrist. Dette hænger sammen med, at de gældende regler om fastsættelse af ligningsforholdet for 4 år ad gangen må forekomme for usmidige i kommuner, hvor der sker strukturændringer, ligesom der i almindelige landkommuner ofte ikke er behov for at ændre ligningsforholdet hvert 4. år, jfr. de almindelige bemærkninger afsnit II, C.

Efter de gældende bestemmelser fastsættes ligningsforholdet af amtsrådet efter forslag fra sognerådet. I almindelighed har disse bestemmelser været praktiseret således, at amtsrådene har fulgt sognerådernes forslag.

Ved fastsættelsen af ligningsforholdene for de seneste 4-årsperioder (1951-55, 1955-59 og 1959-63) har amtsrådene dog i højere grad end tidligere grebet ind ved fastsættelsen af ligningsforholdene, hvilket har skabt betydeligt røre om spørgsmålet. De af amtsrådene foretagne ændringer af sognerådernes forslag har dog været af forholdsvis begrænset karakter. Den uro, der har været om spørgsmålet, har imidlertid givet anledning til overvejelser om, hvorvidt der bør foretages ændringer i bestemmelserne om ligningsforholdets fastsættelse.

I amtsrådets beføjelse til at fastsætte ligningsforholdet ligger et værn mod, at udskrivningens fordeling på de to beskatningsgrundlag varierer fra valgperiode til valgperiode i takt med et skiftende flertal i sognerådet. Amtsrådet har endvidere mulighed for at påse, at der ikke bliver for store forskelle i udskrivningen på de to beskatningsgrundlag i kommunerne inden for amtsråds kredsen. Herigen kan amtsrådet endvidere modvirke, at der i

enkelte kommuner lægges en efter forholdene urimelig stor andel af udskrivningen på bestemte skatteydere eller bestemte grupper af skatteydere.

Uanset at de nedenfor omtalte bestemmelser i paragraffens stk. 4 om over- og undergrænser for de sognekommunale grundskyldpromiller vil medføre større ensartethed i den sognekommunale ejendomsskatteudskrivning, må det under hensyn til de store forskelle i beskatningsgrundlagene i de forskellige sognekommuner fortsat anses for ønskeligt at opretholde amtsrådets beføjelser med hensyn til fastsættelsen af ligningsforholdet.

Det forekommer imidlertid rimeligt, at der gives sognerådene adgang til at få amtsrådets fastsættelse af ligningsforholdet prøvet i tilfælde, hvor amtsrådet tilsidesætter sognerådets indstilling, og der er derfor i stk. 2 og 3 foreslået en bestemmelse om, at sognerådet kan indbringe amtsrådets fastsættelse af ligningsforholdet for et af indenrigsministeren nedsat ankenævn. Efter den foreslåede bestemmelse vil sognerådet, dersom amtsrådet tilsidesætter sognerådets enstemmige eller med et flertal af sognerådets medlemmer vedtagne indstilling, kunne indbringe amtsrådets beslutning for nævnet. Ligeledes vil ankeadgangen kunne benyttes, dersom der ikke fra sognerådet har foreligget nogen flertalsindstilling til amtsrådet, men et flertal af sognerådets medlemmer, efter at amtsrådets fastsættelse foreligger, beslutter et påanke denne. Derimod vil et mindretal af sognerådet ikke kunne benytte ankeadgangen.

Ankenævnet foreslås sammensat af fire medlemmer, der udpeges af indenrigsministeren efter forhandling med de amts- og sognekommunale organisationer, og med en tjenestemand under indenrigsministeriet som formand. For bedst at gøre det muligt for indenrigsministeren at få de forskellige synspunkter repræsenteret i nævnet, foreslås der alene givet de kommunale organisationer en forhandlingsret — og ikke nogen indstillingsret — med hensyn til udnævnelsen af medlemmer; men det vil være naturligt, at der af medlemmerne udpeges to efter forhandling med amtsrådsforeningen, ét efter forhandling med sognerådsforeningerne og ét efter forhandling med „Bymæssige Kommuner“.

Med hensyn til den fastsatte frist, 31. december, for amtsrådets fastsættelse af ligningsforholdet henvises til næstsidsste afsnit i bemærkningerne til § 3.

Bestemmelsen i paragraffens 4. stykke, 1. punktum, vedrørende tidspunktet for grundskyldpromillens fastsættelse må ses i forbindelse med det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning, jfr. bemærkningerne hertil.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger

foran, er der for at tilvejebringe større ensartethed i udskrivning af grundskyld foreslået over- og undergrænser for de sognekommunale grundskyldpromiller. Den foreslåede overgrænse på 35 promille er fastsat under hensyntagen til den bestående udskrivning af grundskyld i sognekommunerne. I bemærkningerne til § 3 er der nærmere redegjort for, at den foreslåede undergrænse på 12 promille vil føre til, at den samlede grundskyldpromille i de fleste landkommuner ikke vil kunne blive meget lavere end de købstadkommunale grundskyldpromiller. Da udskrivningen i enkelte små sognekommuner er så lav, at der med en grundskyldpromille på 12 vil blive udskrevet mere, end der efter kommunens overslag skal anvendes til dækning af udgifterne, har det været nødvendigt at åbne mulighed for at udskrive grundskyld med en lavere promille end 12, således at udskrivningen af grundskyld i disse kommuner ikke kan ske med mere end $\frac{3}{5}$ af den samlede udskrivning af grundskyld og indkomstskat.

Som anført i bemærkningerne til § 3 er der ingen grund til at fastsætte overgangsregler for de kommuner, som i dag udskriver grundskyld med promiller, der er lavere end 12. Derimod er der i § 33, optaget en overgangsregel, der giver mulighed for gradvis nedsættelse af grundskyldpromillen i kommuner, hvor denne i skatteåret 1960-61 overstiger 45.

Til § 5.

Bestemmelsen i forslaget § 5 om den amtskommunale grundskyld må ses i forbindelse med det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning og den deri foreslåede omlægning af ejendomsbeskatningen i amtskommunerne, jfr. bemærkningerne til det nævnte lovforslag samt det foran herom i de almindelige bemærkninger side 15 anførte.

Paragraffens 1. punktum svarer til bestemmelsen i den gældende kommunale ejendomsskattelovs § 7. Fastsættelsen af grundskyldpromillen skal dog ifølge forslaget kun undergives én behandling i forbindelse med den endelige vedtagelse af overslaget. Dette er en følge af, at halvdelen af det beløb, der ifølge overslaget skal udskrives, i medfør af § 1, stk. 2, i det samtidig fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning skal opkræves som grundskyld, og at grundskyldpromillen således fremkommer som et resultat af det endelige overslag.

Inden for de sidste 20 år er der sket en stadig stigning i den amtskommunale grundskyldpromille; i skatteåret 1940-41 var den amtskommunale grundskyldpromille forinden ydelse af statstilskud beregnet til gennemsnitlig 11,18, medens grundskylden efter ydelse af statstilskud blev opkrævet

med gennemsnitlig 8,28 promille; i skatteåret 1959-60 er den amtskommunale grundskyld for andre ejendomme end landbrugsejendomme opkrævet med gennemsnitlig 20,58 promille, medens grundskylden for landbrugsejendomme efter ydelse af statstilskud er opkrævet med gennemsnitlig 15,78 promille. Gennem tilvejebringelsen af et nyt beskatningsgrundlag for amtskommunerne — udskrivning på sognekommunerne — er der skabt mulighed for nedsættelse af de amtskommunale grundskyldpromiller og fastsættelse af et „loft“ for disse promiller. Efter det samtidig fremsatte forslag til lov om den amtskommunale beskatning skal halvdelen af amtskommunernes udskrivning lægges over på sognekommunerne, og det i paragraffens 2. punktum foreslåede loft for grundskyldpromillen, 14, er herefter fastsat således, at det næsten svarer til halvdelen af den højeste amtskommunale grundskyldpromille i skatteåret 1960-61. Såfremt amtskommunernes udskrivningsbehov udvikler sig på samme måde som hidtil, og der samtidig som foreslået i §§ 16-19 sker en fiksering og aftrapning af den amtskommunale ejendomsskyld, vil der på længere sigt være en tendens til, at næsten alle amtskommuner udskriver grundskyld med den maksimale promille.

Til § 6.

Bestemmelsen indebærer, at grundskylden inden for samme amtskommune opkræves med forskellige promiller for landbrugsejendomme og andre ejendomme, såfremt landbrugets forrentningsprocent af handelsværdien i det skatteåret nærmest forudgående kalenderår har været mindre end 4,5. Bestemmelsen svarer til den kommunale ejendomsskattelovs § 8. Under hensyn til den nedsættelse af de amtskommunale grundskyldpromiller, der er tilsigtet med nærværende forslags § 5 og med forslaget til lov om den amtskommunale beskatning, er der dog i stk. 3 foreslået indsat en bestemmelse om, at der ikke til nogen amtskommune kan ydes større tilskud, end der er fornødent til at nedbringe grundskyldpromillen for amtskommunens landbrugsejendomme til 0. Såfremt denne bestemmelse skulle få aktuel betydning — hvilket ikke kan anses for sandsynligt — vil den bevirke en nedsættelse af det samlede tilskud.

Som følge af den foreslåede nedsættelse af den amtskommunale grundskyld er der i forslaget § 34 givet særregler om fordeling af tilskuddet for skatteårene 1962-63 og 1963-64.

Paragraffens 6. stykke om indenrigsministerens beføjelse til med endelig virkning at afgøre tvivlsspørgsmål svarer til bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelovs § 11.

Til § 7.

Bestemmelserne i denne paragraf omhandler de ejendomme, der ifølge selve loven er fritagne for kommunal grundskyld. De hidtil gældende bestemmelser om fritagelse for kommunal grundskyld findes i den kommunale ejendomsskattelovs § 16. Ved det foreliggende lovforslag er fritagelsesbestemmelserne ændret således, at de er bragt i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i statsejendomsskattelovens § 49.

Ifølge bogge sæt fritagelsesregler er statens og kommunernes ejendomme fritaget for grundskyld, for så vidt de ikke anvendes til landbrug, havebrug eller skovdrift eller til udleje, men ubenyttede arealer er alene fritaget for kommunal grundskyld. Denne forskelsbehandling har været genstand for kritik, idet mange kommuner gennem erhvervelse af ubebyggede arealer søger at sikre sig indflydelse på udviklingen af bebyggelsen i kommunen. Ifølge statsejendomsskatteloven kan kommunerne imidlertid ved vederlagsfrit at stille sådanne arealer til rådighed f. eks. for haveforeninger opnå, at ejendommen alligevel fritages for grundskyld til staten, idet fritagelse for statsgrundskyld kun udelukkes i tilfælde, hvor ejendommen af kommunen selv udnyttes erhvervsmæssigt eller henligger ubenyttet. Ved bestemmelsen i paragraffens stk. 1, b), foreslås den bestående forskelsbehandling bragt til ophør derved, at kommunen får adgang til at opkræve grundskyld af de staten og andre kommuner tilhørende ejendomme, der henligger ubenyttede, men således at der er samme mulighed for at opnå fritagelse som i statsejendomsskatteloven ved at lade andre vederlagsfrit udnytte arealet.

I statsejendomsskattelovens § 49, stk. 1, a, er der udtrykkeligt taget stilling til, at de Statsanstalten for Livsforsikring tilhørende ejendomme betragtes som statens ejendomme. Den statsejendomme tilkommende fritagelse for kommunal grundskyld omfatter ifølge forslaget også Statsanstaltens ejendomme, og fritagelsen er på samme måde som i statsejendomsskatteloven begrænset til de ejendomme, der anvendes til Statsanstaltens egen virksomhed.

De åndssvageforsorgen tilhørende ejendomme har hidtil været fritaget for grundskyld til såvel stat som kommune, og der har hertil været speciel hjemmel i særlige love. Denne særlige hjemmel for fritagelse er ophævet i 1959. For at afskære tvivl om, hvorvidt åndssvageforsorgens ejendomme kan anses for omfattet af udtrykket „staten tilhørende ejendomme“, er åndssvageforsorgens ejendomme udtrykkeligt anført i den foreslåede fritagelsesbestemmelse.

Paragraffens stk. 1, b, 2. punktum, vedrørende delvise fritagelser svarer til bestemmelsen i stats-ejendomsskattelovens § 49, stk. 2.

De øvrige ændringer er af mere redaktionel karakter og tilsigter først og fremmest at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med statsejendomsskatteloven.

De i stk. 2-5 indeholdte bestemmelser hjemler for visse særlige grupper af ejendomme fortsat fritagelse for kommunal grundskyld i det omfang, sådan fritagelse i henhold til gældende ret har været tilstået. Bestemmelserne vedrører Danmarks Nationalbank, for hvilken institution fritagelsen i henhold til loven har virkning uden tidsbegrænsning, samt udtørrede ferskvands- og havarealer og grunde, der er bebyggede med offentlig støtte. Det må anses for rigtigt, at der tilvejebringes hjemmel for opretholdelse eller forlængelse af fritagelser, der er tilstået på disse sidste områder, inden for det tidsrum, de er meddelt eller kunne meddeles. Med hensyn til skattelempelse i anledning af nye inddæmninger m. v. henvises til bestemmelserne i afsnit D i stats-ejendomsskatteloven.

Endelig bemærkes, at når det i forslaget ikke udtrykkeligt er anført, at de i den kommunale ejendomsskattelovs § 16, stk. 1, under 1-3 nævnte ejendomme (jernbane-, havne- og kanal anlæg, torve, offentlige gader m. v. samt kirker og kirkegårde) er fritaget for kommunal grundskyld, skyldes det, at disse ejendomme ifølge statsejendomsskattelovens § 7 er undtagne fra vurdering, og at der følgelig ikke kan blive tale om påligning af kommunal grundskyld, jfr. nærværende lovforslags § 1.

Til § 8.

Medens bestemmelsen i forslaget § 7 hjemler en umiddelbar lovmæssig fritagelse for kommunal grundskyld, går bestemmelsen i § 8 ud på, at der i det omfang, hvor en ejendom er fritaget for grundskyld til staten enten umiddelbart i henhold til statsejendomsskattelovens § 49, stk. 1, c-f, eller som følge af en bevillingsmæssig fritagelse i henhold til § 50, stk. 1 og 3, af kommunalbestyrelsen kan meddeles hel eller delvis fritagelse for den kommunale grundskyld, således at afgørelsen — knyttet til den statslige fritagelse — overlades til den enkelte kommunalbestyrelses skøn.

Bestemmelsen afløser den nugældende kommunale ejendomsskattelovs § 17, og er foreslået udformet således, at den i stedet for som tidligere at opregne de enkelte tilfælde, hvor fritagelse kan bevilges, generelt henviser til statsejendomsskattelovens bestemmelser, hvorved man dels opnår større harmoni mellem de to regelsæt, dels opnår, at den udførlige

opregning af tilfælde i statsejendomsskatteloven overføres til det kommunale område.

Fritagelsen for grundskyld til staten i henhold til § 49, stk. 1, c-f, i statsejendomsskatteloven følger umiddelbart af loven og vedrører skoler, hospitaler og sygehuse m. v., sports- og idrætsanlæg, forsamlingshuse samt elektricitets-, gas- og vandværker. Fritagelsen i henhold til § 50, stk. 1 og 3, meddeles bevillingsmæssigt af finansministeren, og fritagelsesadgangen omfatter almenvelgørende og almennyttige institutioners ejendomme samt skove, der som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden.

Som en udvidelse af adgangen til at fritage for kommunal grundskyld i forhold til gældende ret kan nævnes adgangen til at fritage elektricitets-, gas- og vandværker under nærmere angivne betingelser, jfr. statsejendomsskattelovens § 49, stk. 1, f., samt til at fritage skove, der som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden i nærmere i stats-ejendomsskattelovens § 50 angivet omfang.

Til § 9.

Paragraffen svarer ganske til bestemmelsen i den nugældende kommunale ejendomsskattelovs § 18 om bevillingsmæssig fritagelse for grundskyld af private grunde, der af samfundsmæssige hensyn ikke ønskes bebygget. Denne bestemmelse er ved tidligere forslag til kommunale ejendomsskattelove foreslået ophævet, idet bestemmelsen ansås for uden betydning som følge af den udvidede hyplanlovgivning m. v. I enkelte sager vedrørende ejendomme, der er erhvervet til kirker og kirkegårde, har bestemmelsen dog fortsat vist sig at have betydning for så vidt angår den ofte ikke helt korte periode, der er hengået, inden arealet er taget i anvendelse til de nævnte formål og dermed har kunnet undtages fra vurdering i henhold til statsejendomsskattelovens § 7.

Ved statsejendomsskattelovens § 50, stk. 2, blev der i 1958 indført en bestemmelse, hvorefter finansministeren kan tilstå fritagelse for grundskyld til staten i tilfælde, hvor en ejendom i medfør af den kommunale ejendomsskattelovs § 18 af vedkommende kommunalbestyrelse helt eller delvis er blevet fritaget for grundskyld til kommunen, og der er således også for denne bestemmelses vedkommende tilvejebragt overensstemmelse mellem de to ejendomsskattelove.

Til §§ 10 og 11.

Som anført i de indledende bemærkninger blev ejendomsskylden fikseret i bykommunerne ved lov

nr. 31 af 15. februar 1957. På samme måde som ved fikseringen af statsejendomsskylden var det de i skatteåret 1956-57 opkrævede skattebeløb og ikke de skattepligtige forskelsværdier, der blev fikseret. Skattebeløbene var oprindeligt beregnet med forskellige promiller fra kommune til kommune, og også inden for samme kommune gjaldt der forskellige promiller som følge af, at tillægsejendomsskylden (fra 1955) i et vist omfang også blev pålagt ejendomme fritaget for ordinær ejendomsskyld i henhold til byggestøttelovgivningen. For at få en ensartet ekstraordinær ejendomsskyld var det derfor nødvendigt at indføre betegnelsen „den fikserede skattepligtige forskelsværdi“ som udtryk for det beløb, hvoraf den ekstraordinære ejendomsskyld skulle beregnes, jfr. § 3, stk. 1, i lov nr. 357 af 27. december 1958. Da den ordinære og den ekstraordinære grundskyld i nærværende forslags § 2 foreslås lagt sammen, og da man er gået over til en fiksering på værdier for så vidt angår den ekstraordinære ejendomsskyld, og i øvrigt for at få ensartethed i forhold til den foreslåede fiksering af ejendomsskylden i sogne- og amtskommunerne, er den samlede ejendomsskyld i bykommunerne foreslået fikseret på grundlag af fikseringsværdier, jfr. forslaget § 11, stk. 1. Fikseringsværdien for en ejendom er defineret som det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld og ekstraordinære ejendomsskyld for skatteåret 1960-61 er beregnet. Den ansættelse, der ligger til grund for fikseringsværdien, er i bykommunerne stadig den for skatteåret 1956-57 gældende ansættelse, jfr. forslaget § 11, stk. 3.

Den ekstraordinære ejendomsskyld, der fra og med skatteåret 1960-61 udgør 14 promille, skal efter de gældende regler aftrappes med $\frac{1}{10}$ efter hver almindelige vurdering, første gang efter 13. almindelige vurdering pr. 1. september 1964. Da regeringen tilsigter en begrænsning og successiv afskaffelse af bygningsskatterne, foreslås det, at den ordinære og den ekstraordinære ejendomsskyld sammenlægges, og at den således sammenlagte ejendomsskyld aftrappes med $\frac{1}{7}$ hvert 4. år i stedet for med $\frac{1}{10}$, jfr. forslaget § 10, stk. 2.

Efter loven om de ekstraordinære ejendomsskatter til kommunen opkræves ekstraordinær ejendomsskyld for en ejendom ikke, når den udgør et beløb, der er mindre end 25 kr. pr. kvartal, hvilket vil være tilfældet, når den skattepligtige forskelsværdi udgør mindre end 7 142 kr. 50 øre. Såvel af praktiske hensyn som af hensyn til en særlig begrænsning af bygningsskatterne for de mindre ejendomme, foreslås det, jfr. forslaget § 10, stk. 1, at der ikke skal opkræves ejendomsskyld af en ejen-

F. t. l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

dom, hvis fikseringsværdi er under 7 150 kr., d. v. s. at sådanne ejendomme også vil blive fritaget for den del af den sammenlagte ejendomsskyld, der svarer til den nuværende ordinære ejendomsskyld. Denne bestemmelse vil dog på den anden side medføre, at ejendomsskylden vil blive opkrævet, selvom den, efterhånden som aftrapningen sætter ind, vil komme til at udgøre mindre end 25 kr. pr. kvartal.

Bestemmelserne i forslaget § 11, stk. 2-4, svarer til bestemmelserne i fikseringsloven af 15. februar 1957 § 2, stk. 3 og 4, og § 3, dog med den ændring, der følger af overgangen til fikseringsværdier.

Til §§ 12 og 13.

Den fiksering, der for hele statsejendomsskylden og for den kommunale ejendomsskyld i bykommunerne fandt sted fra og med skatteåret 1957-58, foreslås nu fra og med skatteåret 1961-62 udvidet til også at omfatte ejendomsskylden til sognekommunerne (og amtskommunerne, jfr. forslaget § 16), således at ejendomsskyldpromillen bliver den for skatteåret 1960-61 gældende, og således at ejendomsskylden (som det også er foreslået for bykommunernes vedkommende, jfr. forslaget § 10) beregnes af det beløb, hvoraf ejendomsskylden for skatteåret 1960-61 er beregnet (fikseringsværdien).

Bestemmelserne i forslaget § 12, stk. 2, og § 13, stk. 2 og 3, svarer ganske til de bestemmelser, der er foreslået for bykommunernes vedkommende, jfr. § 10, stk. 2, og § 11, stk. 2 og 3. Efter forslaget § 13, stk. 4, vil kommunalbestyrelsen få adgang til at ændre fikseringsværdierne med forskellen mellem det i den pågældende kommune i skatteåret 1960-61 gældende faste fradrag i forskelsværdien og det beløb, fradraget højst kunne udgøre, d. v. s. 35 000 kr. i sognekommuner, i hvilke der efter det statistiske departements opgørelse ved folketællingen den 1. oktober 1955 fandtes mindst én bymæssig bebyggelse med over 3 000 indbyggere, og 20 000 kr. i de øvrige sognekommuner. Det bemærkes i denne forbindelse, at de ved lov nr. 277 af 7. juli 1960 for tiden efter 1. april 1961 fastsatte ændrede fradrag i forskelsværdien vil blive uden betydning, såfremt nærværende lovforslag gennemføres. Motiveringen for den foreslåede adgang for kommunalbestyrelserne til at ændre fikseringsværdierne er, at der ved ligningsdirektoratets foranstaltning i en del kommuner er foretaget væsentlige ændringer i de ansatte ejendomsværdier, efter at de faste fradrag for perioden 1. april 1959—31. marts 1963 var fastsat, således at den kommunale ejendomsskyld i disse kommuner er blevet opkrævet på et ganske andet grundlag end tilsigtet ved fradragets fastsættelse.

30 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til § 14.

Bestemmelserne i denne paragraf svarer til stats-ejendomsskattelovens §§ 75-77 med den ændring, at de i paragraffen omhandlede forhold bevirker eller kan bevirke nedsættelse af fikseringsværdien, medens det efter statsejendomsskatteloven er den fikserede ejendomsskyld, der umiddelbart ændres. Den foreslåede ordning er overensstemmende med bykommunernes ordning, jfr. forslaget § 11, stk. 4. Som eksempler på de særlige grunde, der ifølge paragraffens stk. 3 kan motivere en nedsættelse af fikseringsværdien som følge af nedgang i forskelsværdien, kan nævnes væsentlig nedgang af bygningernes værdi som følge af offentlige foranstaltninger eller som følge af, at forudsætningerne for den i ejendommen drevne virksomhed er faldet bort samt væsentlig nedgang af værdien af træbestand i skove som følge af brand, storm, svampeangreb o. lign. begivenheder, jfr. statsejendomsskattelovens § 77, 2. punktum. Man har ikke fundet det påkrævet at optage de anførte eksempler i lovbestemmelsen, der imidlertid forudsættes praktiseret ganske på samme måde som den nævnte bestemmelse i statsejendomsskatteloven.

Til § 15.

Denne bestemmelse, der vedrører fordelingen af fikseringsværdien ved udstykning, svarer til stats-ejendomsskattelovens § 78. Udløbet af fristen for fremsættelse af begæring om anvendelse af den i stk. 2 omhandlede fremgangsmåde foreslås fastsat til udgangen af året 1962.

Til §§ 16 og 17.

Disse bestemmelser svarer ganske til forslaget §§ 12 og 13 vedrørende fikseringen af ejendomsskylden i sognekommunerne.

Til § 18.

De i denne paragraf indeholdte regler svarer til bestemmelserne om ændring af fikseringsværdierne i sognekommunerne i forslaget § 14, dog med den afvigelse, at fikseringsværdien foreslås nedsat til 0, når forskelsværdien bliver mindre end grundværdien. Denne afvigelse er begrundet i de gældende særlige regler for beregning af den amtskommunale ejendomsskyld, idet der ikke vil blive pålignet en ejendom amtskommunal ejendomsskyld, når forskelsværdien er mindre end grundværdien, jfr. den kommunale ejendomsskattelovs § 3, stk. 2 og 3, hvorefter ejendomsskylden beregnes af det beløb, hvormed ejendomsværdien overstiger det dobbelte af grundværdien, dog at det således udfundne beløb forinden skatteberegningen — på samme måde som

tilfældet er ved beregningen af den sognekommunale ejendomsskyld — yderligere nedsættes med det for alle ejendomme gældende ensartede faste fradrag og eventuelt med det særlige fradrag for hver beboelseslejlighed udover én.

Til § 19.

Denne bestemmelse svarer ganske til forslagets § 15 vedrørende fordeling af fikseringsværdien i sognekommunerne, jfr. også statsejendomsskatte-lovens § 78.

Til § 20.

Ifølge den kommunale ejendomsskatte-lovs § 19, stk. 1, nr. 1 og 2, er ejendomme, der efter loven umiddelbart er fritaget for grundskyld, eller som i henhold til de derom gældende bestemmelser fritages for grundskyld af kommunalbestyrelsen, også fritaget for kommunal ejendomsskyld. For bykommunerne gælder bestemmelserne i § 4, stk. 1, i fikseringsloven af 15. februar 1957, der svarer til bestemmelserne i statsejendomsskatte-lovens § 79, stk. 1 og 2. Da ejendomsskylden i sogne- og amtskommunerne ved nærværende lovforslag foreslås fikseret på samme måde som ejendomsskylden til bykommunerne og til staten, har man affattet de fælles fritagelsesbestemmelser på samme måde som de nævnte fritagelsesbestemmelser i fikseringsloven og statsejendomsskatte-loven.

Der har ikke forud for fikseringsloven af 15. februar 1957 været udtrykkelig lovhjemmel til at tilstå ejendomme, der er vurderet som bygninger på fremmed grund, fritagelse for kommunal ejendomsskyld. Ved fikseringslovens § 4, stk. 2, blev det imidlertid bestemt, at i tilfælde, hvor der af finansministeren i henhold til statsejendomsskatte-loven er tilstået en sådan ejendom hel eller delvis fritagelse for fikseret ejendomsskyld til staten, indtræder tilsvarende fritagelse for den fikserede kommunale ejendomsskyld. Man har imidlertid fundet det mere hensigtsmæssigt, at der tilvejebringes en ordning — gældende for såvel bykommuner som sogne- og amtskommuner — hvorefter ejendomme af den nævnte art *umiddelbart* fritages for kommunal ejendomsskyld i det omfang, der ville tilkomme dem en sådan fritagelse, hvis grund og bygning havde haft samme ejer, jfr. forslagets § 7. Endvidere foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal have adgang til at meddele sådanne ejendomme hel eller delvis fritagelse for kommunal ejendomsskyld, i tilfælde hvor de ville have opfyldt betingelserne for at opnå bevillingsmæssig fritagelse i henhold til forslagets §§ 8-9, såfremt grund og bygning havde haft samme ejer. Til en sådan ordning sigter bestemmelserne i forslagets § 20, stk. 2.

Til § 21.

Bestemmelserne i denne paragraf om fritagelse for kommunal ejendomsskyld af fredede ejendomme, frugtplantager, ejendomme med fritagelse for ejendomsskyld i henhold til byggestøttelovgivningen samt plantager svarer såvel til de nugældende regler i den kommunale ejendomsskatte-lovgivning som til reglerne i statsejendomsskatte-loven, jfr. dennes § 80.

Til § 22.

Denne bestemmelse, der vedrører det forhold, at en i flere kommuner beliggende ejendom under ét er vurderet til grundskyld, fastslår bl. a., at ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt forskelsværdien er kommet ned under den grænse, ved hvilken fikseringsværdien bortfalder, jfr. §§ 14 og 18, skal ejendommen *som helhed* og ikke de i de enkelte kommuner beliggende dele tages i betragtning. Denne regel er nødvendig for at undgå, at ejendomme af den omhandlede art får mulighed for at opnå en urimelig lempelse af ejendomsbeskatningen i forhold til de ejendomme, der helt er beliggende i en enkelt kommune.

Til § 23.

Denne bestemmelse svarer til § 23, stk. 1, i den kommunale ejendomsskatte-lov. I forbindelse med fiksering af ejendomsskylden i bykommunerne blev det bestemt, at reglerne om fikseringen skulle finde tilsvarende anvendelse ved beregning af dækningsafgift af bygningsværdi, jfr. fikseringslovens § 26. De ekstraordinære grundskyld- og ejendomsskyldpromiller, der opkræves i bykommunerne i henhold til loven af 27. december 1958, skulle i henhold til lovens § 6 lades ude af betragtning ved beregning af dækningsafgift. Da de ordinære og de ekstraordinære ejendomsskatter efter lovforslaget fremtidig skal opkræves under ét, vil det være ønskeligt at revidere dækningsafgiftsvedtægterne i bykommunerne under hensyn hertil. Med henblik herpå er der i forslagets § 35, stk. 2, optaget en bestemmelse om ophævelse af de for disse kommuner stadfæstede dækningsafgiftsvedtægter. Der skal således stadfæstes nye vedtægter i bykommunerne med virkning fra og med skatteåret 1961-62.

Til § 24.

I den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23, stk. 2 og 3, er der hjemmel for Københavns kommune til at opkræve vandafgift og for Københavns og Frederiksberg kommuner til at opkræve afgift for bortførsel af dagrenovation. Disse særbestemmelser er historisk betinget og kunne, såfremt de overførtes uændret i en ny ejendomsskatte-lov, måske give an-

ledning til den slutning, at andre kommuner ikke skulle være berettiget til at opkræve sådanne afgifter. Nærværende paragraf er derfor udformet således, at hjemmelen til at opkræve de pågældende afgifter omfatter alle kommuner.

Til § 25.

Denne bestemmelse svarer ganske til den kommunale ejendomsskattelovs § 12, stk. 2.

Til § 26.

Efter de gældende bestemmelser, jfr. den kommunale ejendomsskattelovs § 24, stk. 1, opkræves de kommunale ejendomsskatter halvårsvis eller kvartalsvis, medens det efter forslaget tilkommer kommunalbestyrelsen at fastsætte antallet af rater, der dog skal udgøre mindst 2. Paragraffens 2. stk. svarer til den kommunale ejendomsskattelovs § 24, stk. 2, dog med den ændring, at det er overladt til kommunalbestyrelsen at fastsætte sidste rettidige indbetalingsdag, hvilket svarer til den for den personlige kommuneskat gældende ordning, jfr. loven vedrørende personlig skat til kommunen § 41. Udpantningsreglen i paragraffens sidste stykke svarer til den kommunale ejendomsskattelovs § 24, stk. 3, dog at der i forslaget i modsætning til tidligere er optaget en udtrykkelig bestemmelse om, at udpantningsfristen er den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned.

Til §§ 27-29.

Bestemmelserne i § 27 om særregler for opkrævning af de amtskommunale ejendomsskatter, i § 28 om pante- og fortrinsret, påklage af ansættelser og ændringer af disse, rentegodtgørelse i forbindelse med betaling af for meget erlagt skat samt i § 29 om eftergivelse af de kommunale ejendomsskatter svarer — bortset fra mindre redaktionelle ændringer — til de gældende bestemmelser, jfr. henholdsvis § 24, stk. 5, § 25 og § 20 i den kommunale ejendomsskattelov.

Til § 30.

Paragraffen, der vedrører beskatning i Marstal til amtskommunen, svarer til bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelovs § 28, 2. punktum.

Til § 31.

Efter forslagets § 10, stk. 1, svares ejendomsskyld i bykommunerne af ejendommens fikseringsværdi med den for skatteåret 1956-57 gældende ejendomsskyldpromille, inklusive tillægsejendomsskyldpromillen, samt med den for skatteåret 1960-61 gældende ekstraordinære ejendomsskyldpromille. Dette svarer til, at det ifølge fikseringsloven var den ejen-

dommene for skatteåret 1956-57 påhvilende ejendomsskyld, der fikseredes som kommunal ejendomsskyld i bykommunerne.

I forbindelse med Skjerns oprettelse til købstad fra og med 1. april 1958 blev ejendomsskylden fikseret med de beløb, der ville have påhvilet ejendommene til Skjern kommune for skatteåret 1957-58, såfremt ejendomsskylden i dette år havde været udskrevet med 9 promille, jfr. § 3 i lov nr. 303 af 21. december 1957. Som en konsekvens af foranstående er det nødvendigt at optage en særregel vedrørende den promille, hvormed ejendomsskyld fremtidig skal opkræves i Skjern købstad, samt om de fikseringsværdier, på grundlag af hvilke ejendomsskylden beregnes i denne kommune. Den i stk. 1 optagne promille svarer til den ovenfor nævnte promille på 9 med tillæg af den ekstraordinære ejendomsskyldpromille for skatteåret 1960-61, 14, i alt 23.

Som en følge af, at fiksering har fundet sted på forskelligt grundlag til stat og kommune, er der i Skjern kommune en række ejendomme, af hvilke der ikke opkræves ejendomsskyld til staten, men hvoraf der skal svares ejendomsskyld til kommunen. Dette hænger sammen med, dels at nogle nyopførte bygninger første gang blev medtaget ved den vurdering (II. almindelige vurdering), der havde virkning fra og med skatteåret 1957-58, dels at forskelsværdien for nogle af de ejendomme med ældre bygninger, der hidtil på grund af det faste fradrag og eventuelle lejlighedsfradrag ikke svarede ejendomsskyld til staten, ved den nævnte vurdering steg så meget, at forskelsværdien kom til at overstige det faste fradrag og eventuelle lejlighedsfradrag. Bestemmelsen i stk. 3 tager sigte på at overføre de regler om regulering af fikseringsværdierne, der gælder for ejendomme, for hvilke der er fikseret ejendomsskyld til staten, til disse ejendomme.

Til § 32.

Lovforslaget foreslås gennemført med virkning fra og med skatteåret 1961-62. Det vil dog næppe være muligt alle steder at gennemføre den foreslåede nyordning fuldt ud fra og med 1961-62 med overholdelse af de i forslaget indeholdte frister for fastsættelse af ligningsforhold m. m. I afsnit II.E. i de almindelige bemærkninger er der nærmere redegjort for de i nærværende paragraf foreslåede overgangsbestemmelser.

Det fremgår bl. a. af disse bemærkninger, at fristen for fastsættelse af nyt ligningsforhold, den 31. december, for skatteåret 1961-62 er foreslået udskudt til den 31. marts 1961. Såfremt denne adgang til at fastsætte nyt ligningsforhold benyttes, vil det imidlertid ikke være muligt for kommunal-

bestyrelsen at indanke amtsrådets fastsættelse af ligningsforholdet for det i § 4, stk. 2 og 3, foreslåede ankenavn, idet fristen for anke er foreslået fastsat til den 15. januar, og det af hensyn til skattekberingen ikke er muligt ved en overgangsbestemmelse at udskyde denne frist til efter den 31. marts 1961. Det er derfor foreslået, at fastsættelse af et nyt ligningsforhold for skatteåret 1961-62 kun kan ske, når amtsrådet og kommunalbestyrelsen er enige om fordelingen.

Den fremgangsmåde, der ifølge stk. 4 vil være at følge, såfremt der ikke fastsættes et nyt ligningsforhold, kan belyses ved følgende eksempel:

I en kommune, hvor der efter ligningsforholdet udskrives 40 procent på fast ejendom og 60 procent på indkomsterne, var den samlede udskrivning i skatteåret 1960-61 500 000 kr. Dette beløb blev fordelt således:

Grundskyld.....	150 000 kr.	
Ejendomsskyld.....	50 000 -	
		200 000 kr.
Personlig indkomstskat.....	300 000 -	
		<u>I alt.. 500 000 kr.</u>

Såfremt der ifølge kommunens overslag — efter at der er taget hensyn til nedsættelse som følge af statens overtagelse af folkepensionsudgifterne — skal udskrives samme beløb i skatteåret 1961-62, og kommunen skal betale 50 000 kr. som bidrag til amtskommunen, vil denne udskrivning efter stk. 4, 3. punktum, være at fordele således:

I fikseret ejendomsskyld udskrives samme beløb som i 1960-61.....	50 000 kr.	
Det resterende beløb — 500 000 kr. — fordeles på grundskyld og indkomstskat i samme forhold, som denne udskrivning fordelte sig i 1960-61, d. v. s.		
at der skal udskrives $\frac{150\ 000}{450\ 000}$ af		
500 000 kr. som grundskyld.....	166 667 -	
og $\frac{300\ 000}{450\ 000}$ af 500 000 kr. som ind-		
komstskat.....	333 333 -	
		<u>I alt.. 550 000 kr.</u>

Dersom de 166 667 kr., der herefter skal udskrives som grundskyld, udgør mere end 35 promille — f. eks. 40 promille — af de afgiftspligtige grundværdier i kommunen, kan grundskylden dog ifølge stk. 4, 4. punktum, kun udskrives med 35 promille, eller i alt 145 834 kr. Det resterende beløb — 20 833 kr. —

skal herefter udskrives som indkomstskat. Udskrivningen af indkomstskat vil således stige til 354 166 kr.

Dersom 166 667 kr. udgør mindre end 12 promille — f. eks. 10 promille — af de afgiftspligtige grundværdier i kommunen, skal grundskylden dog udskrives med 12 promille, eller i alt 200 000 kr. Udskrivningen af indkomstskat må herefter reduceres med forskellen mellem de to beløb, 33 333 kr., og vil herefter udgøre 300 000 kr.

Til § 33.

Ifølge bestemmelsen i forslaget § 4, stk. 4, 2. punktum, kan grundskyldpromillen i sognekommunerne ikke fastsættes højere end 35 eller lavere end 12. Som anført i bemærkningerne til § 3 er der ingen grund til at fastsætte overgangsregler for de kommuner, som i dag udskrives grundskyld med promiller, der er lavere end 12. Derimod må det anses for nødvendigt at tilvejebringe mulighed for en gradvis nedsættelse af grundskyldpromillen i de sognekommuner, hvor grundskyldpromillen i dag ligger væsentligt over 35.

I de kommuner, hvor grundskyldpromillen i skatteåret 1960-61 ikke ligger mere end 10 promille over 35, vil en nedsættelse af grundskyldpromillen for skatteåret 1961-62 til 35 ikke betyde en væsentlig nedsættelse af udskrivningen af grundskyld. Dette hænger sammen med, at der i skatteåret 1961-62 vil kunne opnås samme provenu som i skatteåret 1960-61 med en lavere promille end promillen i skatteåret 1960-61, idet de afgiftspligtige grundværdier ved 12. almindelige vurdering antagelig vil stige 20-25 procent i de almindelige landkommuner og noget mere i de bymæssige kommuner.

I kommuner, hvor grundskyldpromillen i skatteåret 1960-61 var 45 eller derover, vil stigningerne ved 12. almindelige vurdering muliggøre en tilsvarende nedsættelse af grundskyldpromiller som i de foran nævnte kommuner, d. v. s. med 10 promille, men i almindelighed ikke en større nedsættelse. Der er derfor foreslået en adgang til gradvis nedsættelse af promillen i de følgende år således, at nedsættelsen mindst skal udgøre 2 promille om året. I skatteåret 1959-60 var den højeste sognekommunale grundskyldpromille 64,52. Såfremt den højeste sognekommunale grundskyldpromille i skatteåret 1960-61 ikke er højere, vil grundskyldpromillen i alle sognekommuner være 35 eller derunder senest i skatteåret 1971-72.

Til § 34.

Der henvises til bemærkningerne til § 6.

Til § 35.

Ved gennemførelsen af forslaget, hvorved alle bestemmelser om kommunale ejendomsskatter samles i én lov, vil det være muligt at ophæve alle de i den gældende lovgivning indeholdte bestemmelser herom.

Om den i paragraffens 2. stykke optagne bestemmelse om ophævelse af dækningsafgiftsvedtægterne i bykommunerne henvises til bemærkningerne til § 23.

Bilag 1.

Amtskommunal grundskyldpromille for skatteåret 1959-60 ifølge gældende regler og ifølge forslaget.

Amtsråds-kreds (1)	Ifølge gældende regler		Ifølge forslaget ¹⁾	
	Landbrugs- ejendomme (2)	Andre ejendomme (3)	Landbrugs- ejendomme (4)	Andre ejendomme (5)
	promille	promille	promille	promille
København.....	16,33	21,30	6,86	11,83
Roskilde.....	13,96	18,00	4,96	9,00
Frederiksborg.....	10,75	15,15	3,17	7,57
Holbæk.....	17,82	23,71	5,97	11,86
Sorø.....	14,63	19,50	4,88	9,75
Præstø.....	16,40	21,36	5,72	10,68
Bornholm.....	13,95	20,35	3,77	10,17
Maribo.....	20,29	26,00	7,29	13,00
Svendborg.....	12,63	17,00	4,13	8,50
Odense.....	14,48	19,41	4,78	9,71
Assens.....	11,51	15,85	3,59	7,93
Vejle.....	10,82	15,37	3,13	7,68
Skanderborg.....	14,90	20,84	4,48	10,42
Århus.....	11,33	15,86	3,40	7,93
Randers.....	15,77	22,47	4,54	11,24
Ålborg.....	18,20	25,14	5,63	12,57
Hjørring.....	19,41	27,32	5,75	13,66
Thisted.....	13,45	18,61	4,15	9,31
Viborg.....	18,90	26,11	5,84	13,05
Ringkøbing.....	20,65	26,35	7,48	13,18
Ribe.....	21,90	26,47	8,67	13,24
Haderslev.....	12,16	16,34	3,99	8,17
Åbenrå.....	12,60	18,04	3,58	9,02
Sønderborg.....	10,04	13,86	3,11	6,93
Tønder.....	15,70	20,91	5,25	10,46

1) Ved beregningen af promillerne ifølge forslaget er der set bort fra de forskydninger, der måtte blive en følge af det samtidig fremsatte forslag til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m., hvorved amtskommunerne i regnskabsåret 1959-60 ville have være lettet for udgifter på i alt ca. 2,9 mill. kr., svarende til ca. 2 procent af den samlede amtskommunale udskrivning på grundværdierne og på sognekommunerne ifølge forslaget.

Bilag 2.

**Forskydninger i udvalgte bykommuners udskrivningsbehov som følge af statens
overtagelse af visse udgifter og bortfald af visse indtægter.**

1959-60	Udgiftsnedsættelse ved statens overtagelse af:			Indtægtsnedgang ved bortfald af:			Nedsættelse af kommuner- nes ud- skrivnings- behov (3)÷(6)	Nedsættelse af kommuner- nes ud- skrivnings- behov i pct. af oph. kommune- skat
	Kommuner- nes direkte andel af folke- pensions- udgift m. v. (1)	Kommuner- nes udgift til mødre- hjælp ¹⁾ (2)	Ialt (1)+(2) (3)	Kommunal andel af forlystelses- afgift (4)	Kommunal andel af sterke drikkeafgift (5)	Ialt (4)+(5) (6)		
	1 000	1 000	1 000	1 000	1 000	1 000	1 000	pct.
Århus	2 539	148	2 687	620	402	1 022	1 665	3,4
Odense	2 235	127	2 362	641	365	1 006	1 356	3,0
Ålborg	1 785	120	1 905	591	370	961	944	2,9
Randers	1 055	26	1 081	209	131	340	741	4,8
Vejle	797	36	833	208	91	299	534	4,2
Viborg	493	14	507	119	63	182	325	4,1
Skive	392	10	402	79	39	118	284	4,9
Kalundborg	239	8	247	68	32	100	147	3,4
Frederiksværk	62	6	68	22	19	41	27	1,5
Åkirkeby	73	—	73	8	5	13	60	10,4
Hasle	61	—	61	2	4	6	55	11,0

¹⁾ Man har her kun medtaget kommunernes udgifter til mødrehjælp.

Bilag 3.

Forskydninger i kommunernes udskrivningsbehov som følge af statens overtagelse af visse udgifter og bortfald af visse indtægter.

1959-60	Udgiftsnedsættelse ved statens overtagelse af:			Indtægtsnedgang ved bortfald af:				Nedsættelse af kommunernes udskrivningsbehov (3) ÷ (7)
	Kommuner-nes direkte andel af folkepensions-udgift m. v. ¹⁾ (1)	Kommuner-nes udg. til mødrehjælp m. v. (2)	Ialt (1) + (2) (3)	Tilskud til nedsættelse ej.skyld i Kbhvns. amtskomm. (4)	Kommunal andel af forlystelses-afgift (5)	Kommunal andel af stærke drikkeafgift (6)	Ialt (4) + (5) + (6) (7)	
	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.	mill. kr.
København	19,3	2,2	21,5	—	4,1	3,8	7,9	13,6
Frederiksberg	3,0	0,2	3,2	—	1,2	0,4	1,6	1,6
Købstæderne	28,0	1,8	29,8	—	7,3 ²⁾	4,0	11,3	18,5
Bykommuner i alt	50,3	4,2	54,5	—	12,6	8,2	20,8	33,7
Københavns amts- kom. og sogne- kommunerne	5,2	0,7 ³⁾	5,9	3,0	1,5	0,7	5,2	0,7
Øvrige amts- og sognekommuner	41,5 ²⁾	2,2 ³⁾	43,7	—	1,9 ²⁾	1,7	3,6	40,1
Hele landet	97,0 ²⁾	7,1	104,1	3,0	16,0	10,6	29,6	74,5

¹⁾ Fordelingen af udgifter til enkepension (2 mill. kr.) er foretaget skønsmæssigt.

²⁾ Skønsmæssigt anslået.

³⁾ Fordelingen af 2,9 mill. kr. foretaget skønsmæssigt.

Bilag 4.

De københavnske omegnskommuner, der har adgang til at opnå „borgmesterstatus“.

	Kommunal grundskyldpromille for skatteåret 1959-60	Udskrivning på fast ejendom i procent af samlede udskrivning i skatteåret 1959-60 (ligningsforholdet).
Ballerup-Måløv	26,10	26
Birkerød	26,16	20
Brøndbyvester-Brøndbyøster	13,00	14
Dragør	20,00	15
Farum	17,20	20
Gentofte	2,80	3,1
Gladsaxe	9,87	7
Glostrup	16,00	25
Herlev	13,30	10
Herstedøster-Herstedvester	11,20	25
Hvidovre	10,20	10
Høje-Tåstrup	24,80	23
Hørsholm	18,20	18
Lyngby-Tårnbæk	8,00	8
Rødovre	9,20	6
Store Magleby	10,40	33
Søllerød	5,60	6
Tårnby	11,60	12
Vallensbæk	29,70	45
Værløse	23,00	22

Bilag 5.

Kommuner med over 3000 indbyggere i én bymæssig bebyggelse
(bortset fra de københavnske omegnskommuner).

	Kommunal grundskyldpromille for skatteåret 1959-60.	Udskrivning på fast ejendom i procent af samlede udskrivning i skatteåret 1959-60 (ligningsforholdet).
Asminderød-Grønholt	30,00	30
Bjerringbro	38,40	31
Brabrand-Årslev	22,20	19
Brande	36,48	19
Dalum	32,00	25
Frederiksborg slotssogn	62,42	38
Grindsted	12,70	15
Hadsund	35,00	35
Haslev-Freerslev	23,00	25
Hasseris	21,20	14
Herlufsholm	21,20	17
Holme-Tranbjerg	16,84	13
Horne-Asdal	35,00	18
Ikast	7,20	5
Kristrup	26,24	25
Lillerød	25,80	20
Odder	21,20	20
Sundby-Hvorup	20,00	9
Tikøb	24,80	30
Torup	33,60	25
Vejen	22,20	15
Vejlby-Risskov	17,20	14
Viby	14,04	10
Åby	12,00	10
Års	20,00	23